

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ХИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 12 (1481)

София, декември 2013 г.

Цена 0.50 лв.

„Рождество със свети Лаврентий и свети Андрей“ (1480-1485), худ. Антониацо Романо

Начало в Стара Загора

На 26 октомври осветихме основния камък на черквата и образователния център в Стара Загора. На освещаването присъстваха монс. Христо Пройков, председател на Епископската конференция на Католическата църква в България, и папският нунций архиепископ Януш Болонек. Съпра изненада беше, че поканата ни прие и владиката Ионкентий, викарий на Старозагорската митрополия. Това е добър знак за развитието на отношенията между православни и католици в България.

В тържеството взеха участие и гости от Чехия: отец Петър Цвъркал, като представител на Чешката салезианска провинция, група от четирима души от асоциацията „Садба“, както и журналист от TV Noe.

В тържеството се включиха и децата ни - с пиеса за изграждане на мостове между хората, с жонглиране и песни. Накрая като изненада децата пуснаха към небето балончета с различни пожелания. След тържеството представителят на Малтийския орден Богдан Паташев ни предостави микробус, който да е в помощ на салезианска дей-

Посвещаване на Непорочното Сърце на Дева Мария по примера на папа Франциск

На 20 октомври т.г. от 11.30 ч. в енорията „Дева Мария от Фатима“ се проведе тържествена Евхаристия. Литургията беше предстоятелствана от Негово високопреосвещенство монс. Януш Болонек - апостолически нунций на Светия престол за България и за Македония. Присъстваха още Негово високопреосвещенство монс. Петко Христов - епископ на Никополската епархия, отец Виеслав Пижко - провинциал на францисканска полска провинция „Непорочно Зачатие на Дева Мария“, отец Ремо Гамбакорта - викарий на Никополската епархия, проф. д-р Димитър Стойков - кмет на

На стр. 7

Рождество Христово

† Петко ХРИСТОВ, Никополски епископ

„Той не разтвори
небесния свод,
за да дойде на облаци,
а слезе в лоното на Девица,
която девет месеца Го носи
в утробата си.
Роди се в ясла, като син

на скромен дърводелец.“
Свети Иоан Златоуст

Евангелист Матей описва с кратки, но много точни думи рождението на нашия Господ и Спасител Исус Христос. Той, вечен Син на Бог отпреди всички векове, се явява във времето като Син Човешки, като потомък на отците - от Авраам до Йосиф, годеника на Мария.

Трябващ Бог, пожелал да стане Човек от любов към хората, да се роди единствено от девица; защото не можеше девицата да отдаде живота си на някой друг, а само на Бог.

„Ето, Девицата ще засене и ще роди Син, и ще му нарекат името Емануил; което ще рече с нас е Бог“ (Ис. 7, 14; Мт. 1, 23).

Името, с което пророкът нарича Спасителя - „Бог с нас“, обозначава двете природи на Христос в единствената Личност на Божия син.

Роден от Отца преди всич-

На стр. 8

Ръка за ръка

На 20 октомври в храма „Блажен Йоан XXIII“ при манастира на сестрите евхаристинки се отпразнува двоен юбилей - от една страна, сестрите Теодосия и Христина заедно честваха своя 75-годишен богоносен живот, а от друга, семейство Асен и Живка Хаджийски - своя 50-годишен брачен съюз. Архиерейска литургия отслужи епископ Христо Пройков в съслужение с архимандрит Роман Котевич,

дошъл специално от Малко Търново, отец Сречко Римац, отец Благовест Вангелов. Имаше и гостенин от Македония - монс. Антун Циримотич, който бе пристигнал за представянето на своята книга „Истинската любов“, преведена и на български език. Епископ

На стр. 4

Празник в Габрово

На 10 ноември 2013 г. се отслужи литургия за нашия закрилник и покровител - блажения Евгений Босилков. Тя бе отслужена от монс. Петко Христов, епископ на Никополска епархия, отец Благовест Вангелов от София и нашия енорийски свещеник Страхил Каваленов. На днешния празник две деца - Лилия и Георги, приеха Светото причастие, а Митко, Адриана, Антоанета и Огнян бяха миропомазани. На тържеството присъстваха много гости, между които бе и доброволецът Войтек от Чехия.

Всички сме благодарни на нашия енорист отец Страхил за основния му принос за ремонта на черквата (врати, прозорци, ламиниран паркет, ма-зе и покрив).

След това се почерпихме за здраве и за всичко най-добро.

Бог да благослови всички!

От името на енорията
Катя ДАНКОВА

Нова пролет на Църквата

На 9 ноември във Велико Търново се проведе научна конференция на тема „Вторият ватикански събор - нова пролет на Църквата“. Тя се състоя в конферентната зала на хотел „Премиер“ във Велико Търново, като неин организатор бе Никополска епархия. Участваха представители на всички енории в Никополската епархия и специално поканените гости: епископът на Никополската епархия монс. Петко Христов, апостолическият нунций в България и в Македония архиепископ Януш Болонек, отец Добромир - преподавател във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, домакинът отец Страхил Каваленов от енория Велико Търново, отец Благовест Вангелов, отец Петър Немец, отец Валтер Гора от енория Русе, отец Пламен Гечев от общността във Видин, отец Артур и отец Венцислав Николов от енория Плевен, отец Енцо Ди Клерико, отец Паоло Кортези от енория Белене, отец Патрик Виал от енория Ореш, отец Йосиф Йонков от енория Драгомирово, монахини и вярващи.

Началото на конференцията беше дадено в 10 ч. от отец Страхил Каваленов - енорийски свещеник на енориите във В. Търново и Габрово. Той въведе участниците в темата и представи лекторите. „Миналата година - каза отец Страхил - чествахме 50-ата годишнина от откриването на събора на 11 октомври 1962 г. Не беше случайно, че именно с този юбилей папа Бенедикт XVI свърза началото на обявената от него за цялата Църква Година на вярата. На нас тази година предостави множество добри възможности за размишъл над това къде се корени нашата християнска вяра, какъв е нейният смисъл, какви перспективи предлага тя на живота ни, какви отговорности поставя пред нас.“ По-нататък отец Страхил сподели: „Запознаването с историята на събора, с неговите документи, с фигураните на събора, особено с тази на блажения папа Йоан XXIII, беше една от основните насоки в пастирската работа в нашите енории през тази Година на вярата. Защото именно този събор предложи на Църквата от своето време и на Църквата на бъдещето... да укрепва вярата на своите чеда и да носи Благата вест за Христовата победа над злото, греха и смъртта на всички народи, култури и общества.“

„Важно е за всички нас - продължи отец Каваленов - 50 години след това събитие да осмислим неговите резултати, които дават нов решителен устрем в живота на Църквата, да си дадем сметка, че плодовете на неговите насоки дават своя отпечатък, формират нашата действителност на християни, включително на нас, католиците в България, включително на нас, вярващите от Никополската епархия. Този събор изразява единството на цялата християнска общност - универсално събитие, което по някакъв начин има последици

за цялото човечество - за католици и некатолици, за християни и нехристияни, за вярващи и невярващи.“ „Изключително важно е - завърши отец Страхил, - че съборът отваря пътя на диалог с другите християнски вероизповедания, както и с другите религии, с непознаващите Бога... Както Иисус Църквата днес може да говори смело на всички без изключение; да носи на всички дара на Божието слово и така да осъществява пълноценна мисията, получена от Нейния Господ Иисус Христос: „Идете по целия свят и проповядвайте Евангелието.“

Първото изложение от програмата на конференцията беше на архиепископ Януш Болонек. Той говори на тема „Ecclesia ad intra - Ecclesia ad extra“ според разъжденията на кардинал Карол Войтила. Монс. Болонек разви някои изказвания на кардинал Карол Войтила, архиепископ - митрополит на Краков, по темата за Втория ватикански събор. „Проблемът може да бъде изказан накратко с латинската формулировка: Ecclesia ad

След Втория ватикански събор мнозина се питаха как у папа Йоан XXIII се е зародила идеята да свика икуменичен събор след толкова столетия.

Отговорът е прост, тази мисъл го е съпровождала и е съзрявала през целия му живот - от Бергамо до Рим, от София до Истанбул, от Атина до Париж, от Венеция отново до Рим. Тя е плод на няколко десетилетия, белязани от молитва, размишления, срещи, пътувания, различни събития. Това е своеобразно израстване преди всичко в духовен аспект.

Семейната среда и енорията в Сото ил Монте, родното му място, безспорно са въздействали силно върху формирането на бъдещия папа. Не бива да забравяме, че той успя да съхрани докрай връзката с корените си чрез редовна кореспонденция и ежегодни ваканции.

Ценностите на село се превърнаха в негови основни принципи - постоянство, сърдечност, толерантност, усет към жизненоважното, смиреност, трудолюбие. Негов модел за подражание е бил енорийският му свещеник дон Ребуцини, поддържал интензивна енорийска дейност и многообразни инициативи със со-

еницата. А по-късно благодарение на книгата „Подражание на Христос“, която пази през целия си живот, той се приближава и до библейските традиции, и до традиционите на отците на Църквата: „О, за мен тази книга ще бъде завинаги любима, един от най-съпоценните камъни, които притежавам.“ (1898)

През тези години той започва да води и своя II Giornale dell'anima - Дневник на душата (от 1895), така ценен, насытен с лични молитви и размишления. За него богослужежнието, молитвата, милосърдните дела не са просто нещца, които трябва да се правят, а които трябва да се изживяват.

В Римската семинария под

„Монс. Радини считаше неопровергимо, че Светата литургия е от основно значение за доброто и сериозно възпитание на мисълта и християнския дух. Още на младини той се беше докоснал до трудовете на най-добрите автори за литургията, измежду които Гуаранже с неговата възхитителна класика Année Liturgique; епископът често се допитваше до този велик труд, за да конкретизира по-точно духа на определен празник или церемония.“

Ронкали изпитва неудовлетворение от определени повърхностни религиозни трудове: „Колко добре би било, ако от молитвениците, които днес използват миряните и дори свещениците, бъдат премах-

Семената на събора у младия Ронкали

духовното наставление на отец Питоки той концентрира духовността си върху Иисус Христос и Неговия кръст: „Той дойде с безгранична доброта, но не ни засипа с многообразни слова. Понякога му стигаше само една библейска мисъл - нещо съвсем малко, но достатъчно, за да разпали и поддържа онзи живец, който докосва ума и сърцето и който беше животът. Създаваше впечатление, че Божият човек се грижи истински за душата на всеки, сякаш Господ не го беше пратил за това; следващо го в немощта, в плахите опити да се изправи, подкрепяше го с башинска доброта; той четеше в очите ни, виждаше в сърцата ни; и сърцата неволно му се разкриха; нужно беше да му кажем всичко, да го занимаем и с най-незначителните неща; и стана така, че неговото слово, неговите наставления пропиха нежно и неусетно целия

нати определени форми на високопарна сантименталност и на тяхно място бъдат върнати прекрасните молитви на първите християни, тъй насятени с дълбока, жива вяра и пламенен ентузиазъм, роден от битките и кръвта, пролята за Христос и Неговата Църква, майка и учителка на толкова обожатели на кръста, разпръснати по целия свят. Било от изключителна полза за назиданието на духа, за надеждността и ползата от нашите богослужебни дейности.“ (1910)

Ронкали констатира с тъга литургичното невежество на християните: „Ако един прекрасен ден ни се прище да попитаме онези, които са слушали литургията в една от най-големите ни черкви, защо свещеникът днес носи зелени одежди, а миналата седмица бе с червени; или защо днес имаше „Слава във висините Богу“, а миналата неделя - не? И защо свещеникът се обръща към народа с думите „Dominus vobiscum; Orate fratres; Ite missa est“? Да се запитаме откровено - какви биха били отговорите на тези простички въпроси? А ако утре един протестант от чисто любопитство реши да зададе въпрос, свързан с ритуалите, значенията на думите, церемониите на някои от нашите добри вярващи, колко от тях биха били в състояние да отговорят поне донякъде задоволително?“ (1914)

(Следва)

Отец Паоло КОРТЕЗИ

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail: istina-v@techno-link.com

Pegaktor Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Германия. От анкета за лична религиозна принадлежност на депутатите от германския Бундестаг са получени следните резултати: 209 са католици, 208 - протестанти, 211- без религия, 3 - мюсюлмани. Общо депутатите са 631.

Полша. През учебната 2013/2014 г. в полските семинари са постъпили 589 младежи. Всяка година в страната се ръкополагат над 480 свещеници, които се разпределят в страната, отиват на мисия или продължават образоването си в папските университети.

+ + + Личният секретар на Йоан-Павел II (1978-2005) полският кардинал Станислав Дживиш е отхвърлил обвинението срещу папата, че е приел през 1997 г. основателя на конгрегацията „Легионери на Христос“ - мексикански свещеник Марсиал Масиел Деголядо (1920-2008), обвинен в тежки нарушения на църковните закони. „По това време папа Йоан-Павел II не е знаел за тези нарушения и това се дължи на липсата на комуникация в Римската курия“, е заявил кардинал Дживиш.

Южна Корея. В южнокорейския град Бусан се е състояло общо събрание на икуменичния Световен съвет на Църквите (ССЦ). За пръв път в историята на съвета, състоящ се от 150 членове, за негов президент е избрана жена - Агнес Абуом от Кения. Тя е англиканка и е професор в столицата Найроби. Избрана е за седемгодишен мандат. В ССЦ членуват 349 Християнски църкви; седалището му е Женева, Швейцария. Католическата църква не е пълноправен член в този съвет, но е в тясно сътрудничество и нейни членове участват редовно в различни комисии.

Италия. Папа Франциск е посетил светилището „Мадона ди Бонария“ в Каляри, Сардиния. В него е отслужил тържествена литургия пред хиляди богомолци. Заедно с епископа на Каляри той се е срещнал с ромски представители, затворници и бедни граждани. Катедралата „Мадона ди Бонария“ е свързана с името на аржентинската столица Буенос Айрес, където папата е бил архиепископ от 1997 г. Испанският основател на Буенос Айрес нарича града през 1536 г. по картина на Мадоната, която е запазена в катедралата в Каляри. „Буенос Айрес“ е испанският превод на италианска „Бонария“, което означава „Добър въвятър“ или „Добър въздух“. През 1985 г. катедралата светилище в Каляри е посетена от папа Йоан-Павел II, а през 2005 г. - от папа Бенедикт XVI.

Филипините. Епископската конференция на Католическата църква в страната е изразила католиците от цял свят да организират 8-дневни молитви за жертвите от тайфуна Хаян, който нанесе огромни щети на държавата. От 88-милионното население на страната над 78 млн. са католици и Филипините се нареждат на четвърто място в света по брой католици след Бразилия, Мексико и САЩ.

Ливан. Маронитският патриарх Бешара Рай е заявил пред радио Ватикан, че събитията в Египет, Сирия и други страни в Близкия изток бавно и постепенно водят до окончателно западане на християнското наследство в този район. „Днес сме свидетели на тотална разруха на това, което християните са постигнали и построили в продължение на 1400 години.“

Аржентина. Аржентинският епископ и доверен сътрудник на

папата Виктор Мануел Фернандес е заявил пред аржентински всекидневник, че „в Католическата църква все още има духовници със стари и консервативни разбирания, които се противопоставят и критикуват новаторските идеи и нововъведения на латиноамериканския папа Франциск. Те трудно и мъчително губят влиянието си“.

Иерусалим. Католическият патриарх на Иерусалим Фуад Туал остро е осъдил разрушаването на жилищна сграда, собственост на Католическата църква, само заради това, че в нея живеят под наем палестински семейства. Той назова това своеявие на израелските военни „акт на вандализъм“ и заяви, че ще предяви съдебен иск.

+ + + Католическата църква в Светите земи заедно с израелското министерство на туризма са организирали голямо тържество под мотото „Международен ден на вратата“. Главен инициатор на събитието е католическият патриарх на Иерусалим Фуад Туал, подкрепен от израелския министър на туризма Иззи Ландау. Тържествата са открити с литургия на открыто, водена от патриарх Туал. Присъствали са хиляди богомолци, поклонници и туристи от цял свят. На нея е бил и израелският министър на туризма. След литургията тържествата са продължили с богата програма на католически хорове от много страни. Израелският министър е благодарил на патриарха, като е заявил, че благодарение на Католическата църква в Светите земи само през 2012 г. през Израел са преминали над два милиона християни - поклонници и туристи.

Англия. Според мащабна анкета жителите на Англия се разпределят по религиозна принадлежност както следва: англикани - 20 процента, католици - 9 процента, други християнски религии - 17 процента, нехристияни - 6 на сто, без религия - 48 процента.

Беларус. Католическият свещеник Владислав Лазар е наклеветен и обвинен за шпионаж и арестуван. Папският нунций в страната архиепископ Клаудио Гуджероти е посетил арестувания беларуски духовник, след което остро е протестиран пред властиите и настоял Лазар незабавно да бъде освободен. От 10.8-милионното население на Беларус над три милиона са католици.

Франция. На редовно есенно общо събрание на френските епископи, състояло се в Лурд, епископът на светилището „Дева Мария Лурдска“ Никола Бруве е докладвал подробно за състоянието на светилището, засегнато от голямата наводнение, и за възстановителните работи. Загинали са трима духовници, пострадали са над 5 хиляди души, нанесени са щети за над 8 милиона евро. Засега са събрали повече от 7 милиона евро - дарения от Франция и от целия свят, предимно от католически страни. Папа Франциск е изпратил 100 хиляди евро. Социалистическото правителство не е отпуснало никаква помощ за светилището. Възстановяването вървя с бързи темпове и светилището ще привлече още повече поклонници и туристи от цял свят. Епископ Бруве заяви, че ежегодно то се посещава от 12-15 млн. души от цял свят. То е най-голямото в света и за него-то значение за Католическата църква епископ Бруве припомнини крилатите думи на папа Йоан-Павел II, казани пред 300 хиляди поклонници в светилището: „Рим е главата на Католическата църква, а Лурд е сърцето!“

Ватикан. Папа Франциск е изпратил телеграма до президентата на Филипините Бениньо Акино, в която изразява съболезнования и съчувствие за загинали и унищоженията в страната от

връхлетелия тайфун. Изпратил е и 150 хиляди долара като първа и неотложна помощ за бедстващите.

+ + + Във връзка със закриването на Годината на вратата като последна изява ще бъде за пръв път излагане на реликви на свети Петър от 24 ноември 2013 г. От археологическите изследвания е установено, че под базилика „Свети Петър“ са открити християнски гробове и тленни останки от първите християни. Тук умира като мъченик и свети Петър през 67 г. и е погребан на мястото на днешната базилика.

+ + + На 89-годишна възраст е починал италианският кардинал Доменико Бертолучи. След смъртта му кардиналската колегия наброява 200 кардинали, от които 80 са под 80-годишна възраст и имат право на конclave (избор за папа).

+ + + Новият ватикански държавен секретар архиепископ Пиетро Паролин вече е изписан от университетската болница в Падуа, където бе подложен на хирургична намеса, и започна работата си като държавен секретар. 58-годишният Паролин е благодарил на всички, които са се молили за него и са му пожелали скорошно оздравяване.

+ + + На генерална аудиенция пред над 50 хиляди богомолци папа Франциск е говорил за благодатта на тайнствата. „Всяко тайство е среща с живия Христос.“ Той е използвал всички католици редовно да приемат светото причастие. Евхаристията и другите шест тайнства са не само обикновен ритуал, а и „среща с живия Христос.“ Накрая папата е призовал присъстващите на площад „Свети Петър“ за единоминутно мълчание с молитва за оздравяване на тежко болно момиченце. Преди литургията двугодишната Ноеми и родителите ѝ са посетили папа Франциск. Малката Ноеми е кръщавана и е една от нас, каза папата. „Да помолим Бог да й дари здраве!“ След момент на тайна молитва Светият отец заедно с хилядното множество са измолили „Радвай се, благодатнай...“

+ + + Всички католически благотворителни организации са предали над 72 млн. долара в помощ на жертвите на гражданская война в Сирия. 32-те организации са упълномощили „Каритас“ в съответните страни да раздаде помощите в 20 сирийски града и на бежанците в Ливан, Йордания, Турция, Египет и Кипър.

+ + + Папа Франциск е изпратил католическите епархии от цял свят „да осигурят добри стари на всички католически духовници - свещеници и монаси, в католическите старчески домове“.

+ + + Светият престол публикува темата за Световната младежка среща в Краков, Полша, през 2016 г.: „Блажени милостивите, защото те ще бъдат помилвани“ (Мт. 5, 7), а темите за подготовките на младежки дни по места за 2014 и 2015 г. ще бъдат съответно: „Блажени бедните духом, защото тяхно е царството небесно“ (Мт. 5, 3); „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“ (Мт. 5, 8).

+ + + Римският епископ е приел на частна аудиенция професора по богословие и философия йезуита Михаел Сиверник. Отец Сиверник е бил научен ръководител на папа Франциск, когато Берголио е следвал богословие и философия в католическия университет „Свети Георг“ във Франкфурт, Германия, и е подготвял докторската си дисертация за германо-италиански богослов Романо Гуардини (1885-1968).

+ + + Съгласно плановете за апостолическите пътувания на папата засега е известно само едно - през 2014 г. той ще посети Светите земи, но датата още не е определена. Папа Франциск е зая-

Ангела Меркел на първа частна аудиенция при папа Франциск

Наскоро след преизбирането и Ангела Меркел направи първото си посещение при папа Франциск като канцлер на Германия. Преди нея само трима германски канцлери - Аденауер, Шрьодер и Кол, са били на частна аудиенция при римски папи.

Меркел дари на папа Франциск сборник от 107 антикварни картини, издаден през 1905 г. Папа Франциск го поднесе нова книга със свои интервюта на немски език. Разговорите са продължили по-дълго от предвиденото, в официален и приятелски тон, водени са на немски език. Папа Франциск е живял, учил и преподавал в Германия. Разгледани са били различни теми от местен и всеобщ характер. Любопитни моменти са споделили и два

мати, когато са живели при тоталитарни режими: папата като епископ и настоятел на ѹезуитски орден в Аржентина през годините на управление на военната хунта (1976-1983), а Ангела Меркел като дъщеря на протестантски пастор в Германската демократична република (до 1989 г.).

На раздяла папа Франциск е пожелал „Здраве и успехи, поздрави на всички германци“ и „Светът се нуждае от сила и справедлива Европа начело с Германия“. Ангела Меркел е поканила официално папа Франциск да посети Германия с думите: „Ще Ви посрещнем като най-скъп гост, особено германските католици, които са най-голямата религиозна общност в моята страна.“

Петър КОЧУМОВ

държави чрез глобалната финансова система. 53-годишният американец от южнокорейски произход поема ръководството на Световната банка от юли 2012 г.

+ + + Папа Франциск е приел на частна аудиенция президента на Екваториална Гвинея Теодоро Обианг Нгуема Мбасого. В продължение на половин час разговорите са преминали в много сърдечна атмосфера по теми, свързани с помощта на Католическата църква в областа на образованието, здравеопазването и цялостната икономика. Подписан е нов договор между двете страни.

+ + + Голяма делегация унгарски римски католици е била приета на аудиенция от папа Франциск. Делегацията е била водена от епископ Янош Секели. Тя е носела кръст, който е бил благословен преди десет години от Йоан-Павел II. Папата го е приел като символ на любовта, милосърдието и помирението, както и като „източник за надежда, към която сте призвани сред вашия народ“. При сбогуването папа Франциск е казал: „Благославя всички римски!“

+ + + Светият отец е приел на частна аудиенция носителката на Нобеловата награда за мир - активистката за човешки права бирманка Аун Сан Су Чи. Тя му е разказала за активния си живот като боркин за човешки права и мир, лежала дълги години в затвор и под домашен арест. В продължение на половин час папата е слушал нобелистката, поздравил я и е заявил, че винаги ще я подкрепя.

+ + + Папата е приел на частна аудиенция президента на Световната банка Джим Йон Ким. Светият отец остро е разкритикувал забогатяването на индустриалните страни за сметка на бедните

група студенти и носители на факела за Зимната универсиада. Студентите са го помолили да благослови факела, който ще бъде запален от 11 до 21 декември т. г. по време на зимната универсиада, която ще се състои в италианската провинция Трентино и в която ще участват повече от три хиляди студенти от над 60 държави. Папа Франциск е благословил факела и им е пожелал успех!

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Сестра Мария Христина Исусова | Сестра Мария Теодосия Исусова

По случай честване на 75-годишния юбилей от монашеския им живот

Радка постъпва в Обществото на сестрите евхаристинки на 2 октомври 1938 г., в новицата - на 6 април 1939 г. Дава първи обети на 27 август 1940 г. и вечни обети на 7 април 1947 г.

Сестра Мария Христина Исусова (Радка Николова Беловеждова), е родена на 18 ноември 1921 г. в гр. Златица, Пирдопско, в добро християнско семейство на Никола и Василка Беловеждови. Те имат и двама синове - Гавриил и Ганайот. Семейството се премества да живее в София. По-големият брат Гавриил завършило духовно образование в Рим и през 1946 г. е ръкоположен за свещеник.

Радка също чувства призыва на служи на Бог и съвсем млада - едва 18-годишна, постъпва в Монашеската общност на сестрите евхаристинки. На 6 април 1939 г. прекрачва прага на новициата, приемайки монашеското име на основателката - сестра Мария Христина Исусова.

Първите години от своя монашески живот тя прекарва в Главната къща в София. По-късно нуждите налагат да бъде изпратена на помощ на общността в Гевгели в Македония. Това са неспокойните години на Втората световна война. Тежката ситуация на военното време превръщат дори милосърдните дела в политически цели и сестра Мария Христина е арестувана и изпратена в Централния затвор в Скопие, където прекарва дълги месеци при извънредно тежки условия. Въпреки всичко младата сестра остава вярна на Бог и на идеала, който е прегърнала с цялото си сърце. По-късно при липсата на каквито и да е доказателства за нейни провинения тя е освободена и се завръща в София. На 7 април 1947 г. полага вечните си обети.

През 1950 г. заедно с още няколко сестри сестра Мария Христина е изпратена в Пловдив, където започва работа в диспансера в Столипиново. Тук я заварва и процесът срещу католическите свещеници. Тя е неуморна в грижата за своя брат отец Гавриил Беловеждов, както и за другите арестувани свещеници. Тежки години на морално и физическо страдание, за да бъдат подпомагани свещениците. Тя, която знае добре какво значи да си невинен в затвора, е всеотдайна. И всичко се изживява в неспирна молитва и жертва, дълбоко присъединено към Евхаристичната Христова жертва. В същото време тя помага и в катедралата от римски обред „Свети Лудвик“.

През 1978 г., когато се пенсионира, сестра Мария Христина се прибира в Главната къща в София. Мисията ѝ сред болните не спира. Веднага с изключителна преданост се включва в онова, което сестрите вършат за възрастни и болни хора. Когато по-късно отец Гавриил се разболява, тя поема грижата и за него. Всекидневно неуморно сестра Христина е при него до смъртния му час. И когато вече силите ѝ не позволяват да посещава и да се грижи за болни-

те навън, тя е до леглото на всяка болна сестра. Неуморна в грижите си и денем, и нощем, сестра Мария Христина и в тази напреднала възраст въпреки физическите си проблеми и болести се грижи за сестра Мария Валентина, която вече близо пет години е не-подвижна на легло. В свободното време броеницата е в ръцете ѝ и заедно със сестра Мария Валентина неспирно се молят за нуждите на всички ни. В следобедните часове като под час е в параклиса, за да обожава и поднася всичко на Този Иисус Евхаристия, на когото е посветила целия си живот. Така ден след ден сестра М. Христина върви своя път в служение на Бог и на близкия, спомняйки си винаги думите на Иисус: „Каквото направите на ония мои най-малки братя, на Мене сте го направили.“

Честит юбилей! С благодарност към Бог за Вашия живот, всецяло посветен на Него в служение на близкия, се молим за Вас.

София, 20 октомври 2013 г.
Генерален евхаристичен дом

Ръка за ръка

От стр. 1

Христо Пройков поздрави две сестри като обобщи техния дълъг живот в служба на Бога. Той направи връзка между монашеския живот и семейния живот. Припомни, че при освещаването на храм „Блажен Йоан XXIII“ не случайно са положени в светия престол момичета на блажените Луиджи и

Мария Белтрам Куатроки, които не само са дали живот на четири деца, но и от тях са дали на Църквата и трима духовници. Тъй че семейният и богоносен живот вървят ръка за ръка.

Скромното, но съществено тържество бе почетено и от много роднини, близки и приятели на юбилярите. И-V

Предавания от Ватикан за Рождество Христово и Световния ден на мира - 1 януари 2014 г.

Вторник, 24 декември 2013 г. - навечерие на Рождество Христово. Среднощна литургия, председателствана от папа Франциск, във ватиканската базилика „Свети Петър“; начало - 22,30 ч. българско време.

ИСТИНА
VERITAS
Брой 12 (1481)
декември 2013 г.

4

Сряда, 25 декември 2013 г. - послание за Рождество Христово и благословия „Urb et Orbi“ (благослов за града и за света) на Светия отец от площад „Свети Петър“; 13,00-13,30 ч. българско време.

Сряда, 1 януари 2014 г. - тържество Дева Мария Богородица. Литургия, председателствана от папа Франциск, в базиликата „Свети Петър“ по повод Световния ден на мира; 11,00-13,30 ч. българско време.

Тянка постъпва в Обществото на сестрите евхаристинки на 1 април 1938 г., в новицата - на 2 октомври 1938 г. Дава първи обети на 3 октомври 1939 г. и вечни обети на 3 октомври 1945 г.

Сестра Мария Теодосия (Тянка Христова Димова) е родена на 3 април 1921 г. в с. Покрован, Ивайловградско. Тя е осмото от деветте деца на Христо и Елка Димови. Преди да навърши десет години, загубва баща си.

Получава религиозното си възпитание в семейството и под пастирските грижи на отец Коста, тогава енорийски свещеник в с. Покрован. С негова помощ, през 1933 г. постъпва в пансионерка при Сестрите на свети Викенти в София в училището „Санта Мария“, където учи в специална паралелка с немски език. Около две години по-късно умира майка ѝ и тя и невръстната ѝ сестричка Ангелинка остават сираци; другите вече са семайни, а две от децата са починали.

През 1935 г. в Покрован се открива Евхаристичен дом „Успение Богородично“, където

започват своята пастирска и милосърдна дейност три сестри евхаристинки. С тяхно съдействие семейството решава малката Ангелинка заедно с Тянка да постъпят в пансиона „Княгиня Евдокия“ на сестрите евхаристинки в София.

На 1 април 1938 г. Тянка Димова постъпва постулантка при сестрите евхаристинки. Средното си образование завърши вече като сестра в гимназия в София. На 3 октомври 1938 г. постъпва в новициат. През втората година на новициата е назначена с още две сестри като помощничка в Папската делегация, тогава ръководена от монс. Мацоли; работи и в „народните кухни“ за бедните, отворени от българското правителство.

В началото на четиридесетте години е изпратена в частния санаториум за гръден болни на д-р Хаджииванов във Владая, където вече работят и други сестри от обществото. През 1956 г. с. Теодосия е преместена на работа в Института за туберкулозно болни с хирургия към МА. В това лечебно заведение остава в продължение на пет години, в края на които полага успешно изпит за медицинска сестра и получава средно специално образование. Но само два месеца по-късно в живота ѝ настъпва неочекван за нея обрат. През 1961 г. с решение на тогавашния апостолически екзарх епископ Кирил Куртев, в условия без редовен Генерален капитол поради невозможност за събиране на всички сестри, сестра Теодосия Димова е назначена за генерална настоятелка на сестрите евхаристинки. Тогава е на 40 години. Така в продължение на двадесет години тя остава настоятелка и ръководи обществото в особено трудни години от неговата история. По това време сестрите са наброявали повече от 50 и не е преставало формирането на млади момичета, желаещи да се посветят на Бог, макар и извършвано тайно и сред много опасности и премеждия.

В своето настоятелство сестра Теодосия е преживяла някои многозначителни събития в историята на обществото:

- През 1961 г. сестрите евхаристинки преживяват най-трудното в новата си история - отнемане на генералната къща

в София на ул. „Пиротска“ 175.

- Възстановява се животът на обществото в Македония чрез изпращането на две сестри - сестра Серафима и сестра Маргарита - да подпомогнат останалите в Гевгели три възрастни сестри - Роза, Непорочна и Маргарита, преки наследници от времето на основателите. През 1965 г. се открива Евхаристичен дом в гр. Струмица, а през 1972 г. - и в Нова махала.

През 1973 г. с избор на редовен генерален капитол за генерална настоятелка на обществото е избрана сестра Марта Джунева, но отговорната дейност на сестра Теодосия не приключва с това - тя става първа асистентка. На тази длъжност остава в продължение на шест години, а по-късно поема длъжността на учителка в новициата.

Независимо от своите отговорности в Съвета на обществото тя не престава да поддържа активна апостолска дейност - участва в посещения на болни и нуждаещи се хора по домовете, а също така организира група жени в т. нар. молитвени срещи - веднъж седмично, където те получават духовна храна и укрепват своя молитвен дух.

През 1986 г. сестрите евхаристинки получават поръчение от тогавашния епископ Методий Стратиев: по молба на отец Купен Михайлов, енорийски свещеник в Бургас, да помогнат в дейността по поддържане на двете католически енории в града - западната „Дева Мария Богородица“ и източната „Успение Богородично“. Така първите мисионерки сестри евхаристинки в Бургас стават с. Теодосия и с. Цецилия. Този апостолат продължава пет години, след което сестрите се завръщат в Генералната къща. Тук сестра Теодосия продължава своята активна работа, включвайки се във всичко. Помага в грижата за възпитанието на подрастващото поколение. На Генералния капитол през 2006 г. отново е избрана за член на генералното управление. Отново като учителка работи и в новициата.

Черепейки сили от постоянната молитва, с която живее, макар и на тези години, тя продължава да прави добро и с примера си и добрия дух да води всички към Бог.

Честит юбилей! С благодарност към Бог за Вашия живот, всецяло посветен на Него в служение на близкия, се молим за Вас.

София, 20 октомври 2013 г.
Генерален евхаристичен дом

Троен празник

На 21 ноември в енория „Успение Богородично“ бе честван празникът „Въведение Богородично“, който е и Ден на християнското семейство. Тържествената литургия отслужи апостолическият екзарх епископ Христо Пройков в съслужение с отците Благовест Вангелов, Петко Вълов и Иоан-Милен Найденов. По време на службата бяха чествани и брачните юбилеи на тридесетина семейства: три с 50 години съпружески живот, пет семейства с 25 години съвместен живот и други с повече или по-малко години взаимна върност. В проповедта си енорийският свещеник отец Благовест Вангелов обеляза, че това е троен празник за енорията: самият празник „Въведение Богородично“, приключването на Го-

дината на вярата в рамките на енорията и началото на честването на 100-годишнината на енория „Успение Богородично“. В края на литургията епископ Христо Пройков обяви, че през 2014 г. ще се състои третата извънредна генерална асамблея на Синода на епископите (5-19 октомври 2014 г.) на тема „Пасторални предизвикателства пред семейството в светлината на евангелизацията“, след което прочете и препоръча през цялата идваща година да се моли в черквата особена молитва за семейството. След това всички семейства юбиляри подновиха своето „Да“ пред епископа, а той им даде своя благослов. Празникът завърши с чаша червено вино и братски разговори.

И-V

Навикът да се взема подкуп е много грешен

Притчата за умния, но нечестен пристойник (Лк. 16, 1-8) даде възможност на папа Франциск да говори за духа на света, за това как действа светското и колко е опасно.

Иисус поискал от Отца учениците му да не се поддават на светското, което е врагът: „Когато мислим за враговете си, мислим всъщност първо за дявола, защото точно той е, който ни прави зло. Атмосферата, стилът на живот се характеризират много на дявола, това е светското - да живееш според „ценностите“ (в кавички) на света. Управителят е пример за светското. Някой от вас ще каже - но този човек е направил това, което правят всички! Всички? Не! Някои управители, управители на фирми, управители в публичната сфера, управители с държавни задачи... Може би не са много. Това е нагласата за най-краткия, най-удобния начин, за да си изкарваш прехраната.“

В притчата господарят хвали нечестния пристойник заради мъдростта му: „Това е пох-

вала на подкупа! А навикът да се взема подкуп е светски навик и той е много грешен. Това е навик, който не идва от Бог. Бог ни каза да носим хляб върху с честен труд! И този мъж, управителят, го е носил върху, но как? Той е давал на децата си да ядат изцапан хляб! И децата му, които може да са възпитавани в скъпи интернати, да са расли в образована среда, да получавали от баща си мърсотия за ядене, защото баща им е носил омърсен хляб върху и така е загубил достойнството си! Това е тежък гръх! Защото може би се започва с малък подкуп, но то е като дрогата, нали?“

Навикът да се взема подкуп се превръща в пристрастяващ. Но ако има „светска мъдрост“, каза папата, има и „християнска мъдрост“. Тя се състои в това нещата да се правят без забавяне, но не с духа на света, а честно. Това казва Иисус, когато призовава да бъдем умни като змиите и незлобиви като гълъбите (срвн. Мт. 10, 16). Да се свързват помежду си тези две измерения е

благодат от Светия Дух, подарък, за който би трябвало да молим.

Папа Франциск завърши размишленията си с молитва: „Може би за нас днес ще е добре да се молим за многото деца и младежи, които получават от родителите си омърсен хляб: те също гладуват, те гладуват за достойнство! Да се молим, така че Господ да промени сърцата на тези поклонници на богинята Подкуп и да им покаже, че достойнството идва от достойния труд, от честната работа, от труда през всички дни, а не от леките пътища, които взимат всичко накрая. Тогава и аз ще свърша като онзи от Евангелието, който имал много житници, много пълни хамбари и не знаел какво да прави с тях: „Безумнико, нощес ще ти поискат душата!“, е казал Господ (срвн. Лк. 12, 13-21). Не само спечелените пари тези бедни хора няма да вземат със себе си, а и достойнството си, след като са го загубили с вземането на подкупи. Да се молим за тях!“

По www.catholic-news.bg

Да направим Европа по-социална

Получатели на социални услуги на „Каритас“ - Русе, участваха в международен форум в Марсилия

Двама представители от социалните услуги на „Каритас“ - Русе: Велислав Йорданов - бездомен от приюта „Добрый самарянин“, и Веселина Великова - майка на дете с аутизъм от Дневния център за деца с увреждания „Милосърдие“, взеха участие в международната инициатива „Да направим Европа по-социална и помагаща: това ме засяга! Европа е за нас!“, организирана от „Каритас“ - Франция. Участие във форума, който се проведе от 14 до 16 ноември в Марсилия, взе и ръководителката на Дневния център Теодора Герганова.

Организаторите успяха да съберат стотици хора от десетки страни от Европа, Африка и Азия - получатели на услугите на „Каритас“, социални работници, доброволци от системата на организацията, както и хора извън нея. Те три дни дискутираха в пленарни заседания и дебет работни групи каква Европа искат да имат. Нашето участие бе в работна група „Ментално здраве - намиране на дом“ (за ситуацията с бездомните в Европа, която става все по-тежка) и в групата „Включване на гражданите в решаване на проблемите на хората с увреждания“.

Крайната цел бе изработване на конкретно послание към институциите на Европейския съюз. Участниците във форума имаха уникалния шанс да зададат въпросите си, обсъдени в работните групи, на Вивиан Рединг - заместник-председател на Европейската комисия, по време на невероятно живата и интересна среща с нея.

Един ден бе отделен за изборите на европейски депутати през май следващата година. Българските представители бяха в една работна група с пред-

ставители на Франция и Италия и изработиха послание към бъдещите депутати, където ключовата дума е респект към другия. Особено към този, който е различен (например емигранти, ромите) и е в крайна нужда - било в собствената си страна, било в чужда.

Специално послание към участниците отправи архиепископът на Марсилия монс. Жорж Понтие, председател на Епископската конференция на Католическата църква във Франция. В рамките на инициативата беше показана изложба от десет фотоса на лица на детска бедност от цяла Европа, два от които бяха от България.

Мадлен СТАНЕВА,
„Каритас“ - Русе

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“
Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“ и у дома, ако се абонирате за него до 13 декември в най-близката пощенска станция. Годишният абонамент - 6 лв. Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

Празник в Трънчовица

И тази година енория Трънчовица от Никополска епархия отпразнува своя храмов празник по много тържествен начин. Черквата „Свети архангел Михаил“ посрещна 139-ата си годишнина.

Енорийският свещеник отец Стефан Калапиш въпреки своето разплатено здраве положи неимоверни усилия и успя да организира християните за достойно честване на храмовия празник. В подкрепа на Църквата и на енориста се включиха и стари, и млади. Активна помощ оказа и кметът на селото Блажо Николов, затова и честването се разположи в два последователни дни - 28 и 29 септември.

Тържествената литургия се отслужи от 11 часа на 28 септември, събота, и бе водена от епископа на епархията Петко Христов в съслужение със свещениците Койчо Димов от Български геран, Ремо Гамбакорт от с. Малчица, Йосиф Йонков от Драгомирово, Венцислав Николов от Плевен, както и тези от енористите в Свищов и Ореш.

По здравословни причини енорийският свещеник отец Стефан не се включи, но присъства сред тях, въздържайки се да говори.

В препълнената черква в този ден не само църковният хор, но всички присъстващи участваха и пееха в съзвучие с акордите на електронната техника и великолепния глас на Данчо Кирчев.

Епископ Петко в своята проповед изрази похвала към отец Стефан за неговото усърдие и успеха в привличането на християните в Божия храм, както и за постигнатото в извършения основен ремонт на черквата, главно с нейното цялостно саниране и цветово оформяне с минерална мазилка. Извършено е пълно обновяване на интериора и екстериора.

Отец Стефан е достоен последовател на отец Евгени Валенте, построил тази великолепна черква през 1874 г., а две години по-късно и величествената камбанария, и то в годините на мрачното турско робство.

Както и на отец Рихард Хоффман, построил двуетажния ено-

рийски дом през 1927 г., който в годините на социалистическото управление бе отнет от Църквата за нуждите на земеделското кооперативно стопанство, а после и за складовите нужди на същото...

Отец Стефан вече е положил основите на поредния солиден строеж. Изготвен е проект за нов енорийски дом. Разположен е в църковния двор, отдясно на черквата, там, където някога е било първото училище в селото, построено от първия епископ на Никополска епархия Филип Станиславов през 1650 г., познато на населението тогава и по-после с името „Школата“.

След тържествената литургия поради липса на подходящо помещение на присъстващите енористи бе поднесен индивидуален пакет с храна и безалкохолна напитка.

В двора роднини, близки и познати, много гости от Плевен, Ловеч, София, Троян, гр. Левски се поздравяваха по случай големия християнски празник.

Храмовият празник и селският сбор бяха съчетани и централният площад на Трънчовица се напълни с павилиони, шатри, тенти, люлки, подкрепителни пунктове, много музика за младите, разговори между възрастни в хаотична надпревара с детската гълъбка на нетърпеливите палавници. И това бе цели два дни.

Вторият ден от празника на енорията - 29 септември, бе подгответ от отец Стефан и кмета на селото Блажо Николов, който бе осигурил агне за курбан. Литургията бе водена от отец Венцислав от Плевен, който обслужва и енористите в селата Асеново и Трънчовица заради здравословното състояние на отец Стефан.

Големият казан бе поверен на Бистра Брункова с помощник Русанка Дамянова. След благословя и приkadяването на масата черпакът на Бистра Брункова започна да пълни купичките на присъстващите...

Всички си пожелаваха относно заедно да честват 140-годишнината на черквата „Свети архангел Михаил“ през 2014 г.

Никола КАРАДЖОВ
с. Трънчовица

- Културно-просветното дружество на хърватите в България издирва всички хървати и техните потомци, живеещи на територията на Република България. Освен това издирваме и хърватите и потомците от емигриралите лица, родени в с. Янево (сега намиращо се на територията на новообразуваната Република Косово). Село Янево съществува повече от 710 г. и се намира в близост до Прищина.
- Яневци са емигрирали в България през 1890, 1899, 1913 и 1930 г. и са се заселвали в София, Пловдив, Русе, Видин, Варна, Български геран, Орешак и др. По вероизповедание са католици и са поддържали католическа вяра в България. По време на тоталитаризма в България много от тях са осъждани от властта в процесите с католическите свещеници през 1952 г.
- Издирването ни е необходимо във връзка с установяването на броя на хърватите, живеещи на територията на Република България. При последното преброяване в Националния статистически институт те се водят в графа „Други“, заедно с други националности.
- От издирването на хърватите и техните потомци от Янево се интересуват и техни родственици, живеещи сега в Хърватска.
- Умоляваме свещениците във всички енории да запознаят вярващите с това съобщение.
- Сведенията могат да се предават на тел. 02/8276069; мобилен 0899252495 - г-жа Янкова

Осем дена молитви за единство на християните,

ПЪРВИ ДЕН

Заедно... сме призвани към святост

Ще Ми бъдете царство от свещеници и народ свет (Изход 19, 3-8).

Ние сме народ от Неговото паство и овци под Негови ръце (Пс. 94 (95), 1-7).

Вие, които никога бяхте не народ, а сега сте народ Божий (1 Петър 2, 9-10).

Който изпълни волята на Моя Отец Небесен, той Ми е брат, и сестра, и майка (Мт. 12, 46-50).

Три отправни точки

Заедно ние, които призоваваме името на Господ, сме призвани да бъдем свети, „осветени в Иисус Христос“ (1 Кор 1, 2). В книга Изход това събираше на Божия народ е описано като ценно благо - царство от свещеници и осветен народ.

Първото послание на апостол Петър схваща нашето участие в това общение на светците като резултат на призива на Бог, отправен към всички нас заедно, да бъдем избран род, царско свещенство, народ, с който Бог се е сдобил. Този призив върви успоредно с мисията, която е общата, за проповядване на големите Божии дела, за които Бог ни повика от мрака в Своята светлина.

Освен това ние откриваме у евангелист Матей, че - понеже сме общение от светии - нашето единство в Иисус трябва да се разпростира извън семейството, извън нашия род или социалната ни класа, тъй като ние се молим заедно за единство и се стараем да изпълним волята Божия.

Въпроси

• Какво означава изразът „общение на светии“ за вас или за вашата църковна традиция?

• С какво призовът, който ни е отправен, да бъдем „свят народ“ ни кара да надскочим нашето местно християнско вкореняване?

Молитва

Боже на милосърдието, заедно с всички, които призовават името на Господ, дори при нашето разединение Те чувахме как ни призоваваш към святост. Въпреки всичко Ти направи от нас избран род, царско свещенство, свят народ. Чрез силата на Твоя Дух обединихи в общението на светците и укрепиши ни, за да изпълняваме Твоята воля и да проповядваме великите дела на нашия Господ, Иисус Христос. Амин.

ВТОРИ ДЕН

Заедно... ние благодарим на Бог за благодатта, която е дал на всички нас чрез Иисус Христос

Господ ни изведе из Египет (Второзаконие 26, 1-11).

Славете Го, благославяйте името му (Пс. 99 (100)).

Благодаря на мята Бог, колкото си спомня за вас (Филипини 1, 3-11).

Благодатта и истината произлизате чрез Иисуса Христа (Ин. 1, 1-18).

Три отправни точки

В книга Второзаконие признателността е начин на живот, белязан с ясното съзнание за присъствието на Бог в нас и около нас. Това е способност-

та да се признае, че Божията благодат действа и е жива във всеки от нас и във всички народи по света и да благодарим на Бог за това. Радостта, която произтича от тази благодат, е толкова силна, че достига дори до „пришелец, който е при тебе“.

В икуменичен контекст признателността е готовност да се радваме на даровете на Божията благодат, присъстващи в други християнски общности, поведение, което позволява икуменичната размяна на даровете, както и възможността да се учим едни от други.

Целият живот е дар Божий: от сътворението до момента, в който Бог прие плът в живота и делото на Иисус, та чак до днес. Да благодарим на Бог за даровете на благодатта и истината, които ни са дарени чрез Иисус Христос и които се проявяват във всеки от нас и в нашите Църкви.

Въпроси

• Какви са даровете на Божията благодат, които идват от други църковни традиции, от които ние вече сме почерпили опит в нашите общности?

• Как християните от различни традиции биха могли по-добре да получат и споделят разнообразието на Божиите дарове, дадени на всеки от нас?

Молитва

Боже, любящ и пълен с доброта, благодарим Ти за благодаянията на Твоята милост, която откриваме в нашата собствена традиция, както и в традициите на останалите Църкви. Чрез благодатта на Твоя Свети Дух направи така, че нашата признателност да продължава да нараства чрез нашите срещи и непрекъснато изпитваното чувство за Твоя дар на единство. Ние Те молим за това чрез нашия Господ, Иисус Христос. Амин.

ТРЕТИ ДЕН

Заедно... не ще ви липсва никоя благодат

Страхът Господен е истинска мъдрост (Иов 28, 20-28).

Отваряш ръката си и насищаш всичко, що живее (Пс. 144 (145), 10-21).

На всеки един от нас благодатта е дадена по мярката на дара Христов (Еф. 4, 7-13).

Какво размишлявате, задето нямаете хляб? (Мк. 8, 14-21).

Три отправни точки

Йов си дава сметка, че въпреки всичко, което му е било отнето, той е запазил боязънта от Господ - което ще рече мъдростта. Ние, останалите братя и сестри в Христос, въпреки че сме обединели заради нашите разделиния, всички ние получихме в изобилие разнообразие от духовни и материални благодеяния, за да изградим Неговото Тяло.

И все пак въпреки обещанията на Бог за живот и щедрата любов на Иисус случва ни се - както на учениците в Евангелието от Марко - да забравим нашето истинско богатство... Ние се противопоставяме, ние трупаме, ние говорим и действаме така, сякаш „нямаме живо“.

Христос не е бил разделен; ние заедно разполагаме с достатъчно дарове, за да ги споделим едни с други и „с всичко живо“.

Въпроси

• Как така забравихме изобилието на Божиите дарове и заявяваме „Нямаме хляб“?

• Как можем да споделим по-добре духовните и матери-

алните дарове, които са ни поверени, за да ги предоставим и на другите?

Молитва

Верни и щедри Боже, ние Те благославяме, че ни изпълни с необходимите духовни дарове, за да достигнем до пълнотата на Христос: за мъдростта, за даровете на служение и за хляба. Помогни ни да бъдем знаци за изобилието на Твоите дарове и ни обедини в единство, та да можем да разпространяваме благодеянията на Твоето вечно Царство на всяко място на страдания и лишения по света. Изпълни със Свети Дух, молим Те в името на Този, Който ни дари хляб от Своя живот, пожертван за нас, сега и всяка година и во веки веков. Амин.

ЧЕТВЪРТИ ДЕН

Заедно... заявяваме, че Бог е верен

Милосърдието Му не е прекъснато (Плач Йер. 3, 19-26).

До небесата е голяма Твоята милост (Пс. 56 (57), 7-11).

Верен е Оня, Който се е обещал (Евр. 10, 19-25).

Посети и извърши избавление на Своя народ (Лк. 1, 67-75).

Три отправни точки

Вечното единство между Отец, Син и Свети Дух ни прави близки до Божията любов и ни призовава да вземем участие в Божието дело на любов, милосърдие и справедливост в света. Милосърдието и справедливостта не са разделени у Бог, а са обединени в нерушимата любов, която Бог проявява, правейки съюз с нас и с цялото творение.

Захария, току-що станал баща, свидетелства, че милосърдието на Бог се проявява, като Той спазва Своите обещания, дадени на Авраам и неговото потомство. Бог е верен на Своя свят съюз.

Докато се молим за единството на християните, да не пропускаме да се срещаме и да се наಸърчаваме едни други, като се стимулираме в любовта и в добрите дела, заявявайки отново и отново „Бог е верен“.

Въпроси

• По какъв начин сте забелязали верността на Бог във вашия живот и в живота на вашата общност през изминалата година?

• Как верността на Бог ни окуражава да продължаваме да търсим християнското единство?

Молитва

Боже верни, благодарим Ти за Твоята нерушима любов и верност Ти, която се извърши в небесата. Докато очакваме с радостна надежда видимото пълно единство на Твоята Църква, за което работим и се молим заедно, изпълни ни с доверие в Твойте обещания. Молим Те за това чрез нашия Господ Иисус Христос в силата на Свети Дух, един Бог сега и всяка година през всички векове на вековете. Амин.

ПЕТИ ДЕН

Заедно... ние сме призвани към общение

Аз съм с тебе (Ис. 43, 1-7).

Колко хубаво и колко приятно е братя да живеят заедно! (Пс. 132 (133)).

Имаме общение един с други (1 Ин. 1, 3-7).

Аз ви нарекох приятели (Ин. 15, 12-17).

Три отправни точки

Ние сме призвани към общение с Бог-Отец, с Неговия Единороден Син и Свети Дух. Приближавайки се към Пресвета Троица, ние се приближаваме едни към други в християнското единство.

лието, което подкопава цялостта на посланието на Христос. Да призаем конфликта и разединението - както го направиха домашните на Хлоя - е първата крачка към установяване на единство.

Жени като Дебора и Хлоя надигат пророчески глас сред Божия народ във време на конфликт и разединение и така ни изправят пред необходимостта да се помирим. Подобни пророчески гласове могат да направят хората да се съберат в едно обновено единство, за да действат заедно.

Докато се стремим да постигнем единство в дух и мисъл, сме призвани да търсим Господ и Неговия мир, както пише псалмистът.

Въпроси

• Спомняте ли си случай, когато пророческото посочване на църковно разногласие е предизвикало стремеж към по-голямо единство с обновени усилия?

• Кои са въпросите, които продължават да разделят хората, ангажирани с икуменизъм? По какъв начин може да се постигне едно по-голямо единство?

Нима Христос е

Молитва

Възлюбени Отче, Ти ни призовава към общение с Твоя Син и ни избра, за да носим плодове, свидетелствайки Евангелието. Чрез благодатта на Твоя Дух направи ни способни да се обичаме едни други и да живеем в единство, за да бъде пълна нашата радост. Амин.

ШЕСТИ ДЕН

Заедно... ние се стремим да бъдем всички съгласни

Ако дойдеш с мене, ще отида (Съдии изр. 4, 1-9).

Да търсиши мир и да следва по-дир него (Пс. 34 (35), 1-15).

Бъдете съединени с един дух и в една мисъл (1 Кор. 1, 10-15).

А имаше и препирня помеждуди им (Лк. 22, 24-30).

Три отправни точки

Разединението, описано в 1 Коринтиани 1, 12-13, показва едно изопачаване на Еванге-

Молитва

Боже на любовта, Ти ни даваш пророчески свидетелства във времена на конфликти и разединения. Когато Те търсим, Господи, изпрати ни Светия Дух, за да направи от нас творци на помирението, обединени с един дух и една мисъл. Ние Те молим за това чрез нашия Господ, Иисус Христос. Амин.

СЕДМИ ДЕН

Заедно... ние принадлежим на Христос

Господ ще им проводи спасител (Ис. 19, 19-25).

Къде да отида от Твоя Дух, и от Твоето лице къде да побягна? (Пс. 138 (139), 1-12).

И кога страда един член... кога се слави един член (1 Кор. 12, 12-26).

Който не е против вас, той е за вас (Мк. 9, 38-41).

Три отправни точки

Исая извести, че един ден египтяни и асирийци ще обожават заедно с Израил и ще станат членове на Божия народ. Християнското единство е част от Божия план да се обедини цялото човечество и доколи космоса. Ние се молим да дойде денят, когато ще можем да обожаваме всички заедно - обединени от една вяра и едно евхаристийно общение.

Даровете на различни църковни традиции са благословии за всички нас. Като признаваме тези специални дарове едни на други, ние тръгваме по пътя към видимото единство.

Нашето кръщение ни обединява в едно тяло в Христос. Ако ние обичаме нашите отделни Църкви, свети Павел ни припомня също така, че всички, които призовават името Господне, сме съединени в Христос, понеже всички сме членове на едно Тяло. Ние не можем да кажем на никого: „Не ми трябва“ (1 Кор. 12, 21).

разделен? (1 Кор. 1, 13)

Въпроси

- Чрез кои „принадлежим на Христос“?
- В какъв смисъл може да се използва изразът „Аз принадлежам на Христос“, за да се разделят християните, вместо да се обединят?

Молитва

Ние Ти благодарим, о, Боже, за всяка благословия, която Ти даваш на всеки член и на всички членове на Тялото Христово чрез даровете на Твоя Дух. Помогни ни да се подкрепляме едни други, да зачитаме своите различия и да работим за единството на тези, които по цялата земя призовават Иисус Христос като Господ. Амин.

ОСМИ ДЕН

Заедно... ние проповядваме Евангелието

Духът на Господа... Мен помага да благовестя на бедни (Ис. 61, 1-4).

Род роду ще възхваля дела-та Ти (Пс. 144 (145), 1-7).

Аз ви предадох най-напред онова, което бях и приел (1 Кор. 15, 1-8).

Днес се изпълни това писа-

ние, което чухте (Лк. 4, 14-21).

Три отправни точки

Благата вест, пророкувана от Исая, изпълнена в нашия Господ Иисус Христос, проповядвана от апостол Павел и получена от Църквата, ние я известяваме на свой ред заедно. Всички - като държим честно сметка за нашите различия и за спецификите на нашите деноминации - не бива никога да забравяме факта, че сме изпратени заедно да проповядваме Благата вест на Иисус Христос.

Свети Павел е пратен „да благовествувам, и то не с мъдри думи, за да не се обезсилни кръстът Христов“ (1 Кор. 1, 17). Именно в силата на кръста трябва да се търси пътят на единството.

Реалността и актуалността на Евангелието ни се явяват в свидетелствата, които даваме чрез нашия собствен живот и чрез живота на християнската общност.

Въпроси

- По какъв начин Евангелието, което сте получили, е свързано с културната и историческата обстановка при неговото предаване?

Молитва

Боже на всяка благодат, Ти изпрати Твоя Единороден Син Иисус Христос със силата на Свети Дух, за да изкупи Твоя народ. Обедини ни в нашето разнообразие, та да можем заедно да изповядваме и известяваме Благата вест за живота, смъртта и Възкресението на Христос в един свят, нуждаещ се от Неговото Евангелие. Амин.

Текстът е изгответ в Канада.
Превод Йорданка ГЬОКОВА,
Никополска епархия

Допълнителни материали за Седмицата за молитва за християнско единство са на разположение в интернет сайта „Икуменизъм в Канада“ на следния адрес:

<http://ecumenism.net/music/>

Файловете, които можете да откриете там, са в отговор на призов към канадските композитори да съберат песни и музика по темата за Седмицата за молитва за християнско единство 2014 г.

„Аз съм Дева Мария на броеницата. Искам тук един па-

Посвещаване на Непорочното Сърце на Дева Мария по примера на папа Франциск

От стр. 1

община Плевен, със своята съпруга, свещеници и монахи, гости на енорията от гр. Раковски и с. Житница, симпатизанти и много вярващи. Тържеството се проведе в чест на посвещаването на целия свят от папа Франциск (13 октомври 2013 г.) на Непорочното Сърце на Дева Мария. Своеобразно посветихме нашата Църква и нашия град на Дева Мария. Датата 13 октомври се свързва с явленията на Майката Божия във Фатима, Португалия, през 1917 г. Отец Рейнхард Гамбакорт

Гамбакорт каза дълбоки думи по време на своята проповед. След литургията всички богомолци имаха възможност да гледат представление в залата под черквата, подгответо от нашите деца и младежи, посветено на Посланието от Фатима.

През 1917 г. Дева Мария се явява във Фатима, за да иска от нас да се молим за мир, като предварително ни обещава, че ще ни помога. Бе ясно казано, че обещаната помощ зависи от доброволното съдействие на хората.

Красивата Госпожа се обявява на тринаесето число от месеца. Тя настоявала, казвайки: „Всеки ден трябва да молите броеницата в чест на Дева Мария на Светата броеница, за да изпросите мира за света и края на войната, защото само Тя би могла да виги издейства от Бог! Молете се, молете се много и правете жертвички за грешниците. Спомняйте си, че много души отиват в пъръла. Защото няма кой да се моли и да прави жертви за тях.“

„Аз съм Дева Мария на броеницата. Искам тук един па-

раклис в моя чест. Всеки ден трябва да се моли броеницата.“

Тя прибавила, че войната ще свърши търъде скоро и че войниците няма много да се забавят да се върнат по домовете си. „Хората трябва да променят живота си и да искаш прошка за своите грехове.“

Поръчението от Фатима приема така също формата на ултиматум с вълнуваща алтернатива: „Ако се вслушвате в моите молби, светът ще се обърне към Бог и ще има мир! В противен случай ... ще има войни, гонения...“ Всичко това

Бог не иска от нас вяра по на-вик, а сила и зряла вяра, която осмисля живота, която е закон на поведение и така прониква и докосва другите. Колко е важно как живеем вярата си. И дали нашият начин на живот във вярата пречиства и преобразява нас самите и другите. Тя трябва да говори на човека до нас. Живяна достойно, тя е необходима за другите. Тя е спасение, истина, щастие. Светът се нуждае от нея и от нас като свидетели на Христос... За да живеем с Него завинаги в небето.

За да можем добре да разберем голямото събитие във Фатима, трябва старательно да правим разлика между две неща: чудесата и поръчението на Дева Мария.

Поръчението или препоръките на Фатимската Света Богородица на броеницата съставляват самата цел на тези явления. А чудесата, напротив, са само средството, предназначено да потвърди по неопровергим начин небесното поръчение.

Без съмнение това, което най-напред ни учудва относно големите събития, станали във Фатима, са несравнимите слънчеви чудеса, действително единствени в света, които пробуждат мощно нашата заспала вяра! Но най-важното нещо, което трябва да се запомни преди всичко, е:

- а) да приведем на практика;
- б) да разпространяваме около нас препоръките или поръченията на Света Богородица.

Греховете на модерния свят са станали много големи. Хората богохвърлят цинично плътта и хладнокръвно отказват да признаят Иисус Христос и Неговата църква, Господ и закона на Му!

Божията майка слезе във Фатима сред най-необикновени чудеса, за да посочи трагичността на положението, и с върховен зов поиска от хората:

- да престанат да грешат и да се разкаят
- всекидневно да молят броеницата
- да почитат нейното непорочно сърце.

(По книгата на И. К. Кастелбрранко)
Отец Венцислав НИКОЛОВ

Живота. Тези мъже и техният живот не са пример за неуспех, а пример за надеждност и истина.“

Епископ Петко и присъстващите свещеници благословиха новия витраж и под звуците на химна за монс. Евгений Босилков червеното платно, закриващо техните образи, падна и пред нас се разкриха четирите лица на блажените мъченици. Така редом до светите апостоли Петър и Павел, до Жана Д'Арк, Елизавета Унгарска и всички други, които ни гледат от красивите стъклописи се наредиха и българските мъченици: Евгений, Камен, Павел и Йосафат, „които допуснаха светлината на Христос да блести чрез тях“.

Тотка ИВАНОВА

Русе

Благослов на новия витраж

„Има история, разказваща за малко момче, което било очаровано от прекрасно изрисуваните стъклца в черквата. Една неделя свещеникът попита децата дали знаят кой е светецът, нарисуван там. Малкото момче вдигнало ръка, посочило към прозореца и казало: „Светците са тези, чрез които светлината блести.“

Това бе краят на проповедта на отец Йоахим Рего - главен настоятел на отците пасионисти, прочетена на тържествената литургия на 17 ноември 2013 г. в катедралния храм „Свети Павел от Кръста“ в Русе.

Този ден бе благословен неғовият витраж с образите на четиримата блажени мъченици: Евгений Босилков, Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков. Тържествената литургия бе отслужена от монс. Петко - епископ на Никополска епархия, заедно с отец Валтер Гора, отец Аугусто Канали (заместник на настоятеля), отец Хезу Аристин

(секретар на мисииите), отец Александру Фополи (секретар на настоятеля), отец Фернандо Таконе и Пиерлуиджи Д'Еудженио. Присъстваха и сестра Франческа Лигурго (провинциалка на сестрите пасионистки) и сестра Ана Занфини (съветничка).

По време на литургията, след четивата, беше прочетено свидетелство, написано от сестра Габриела Босилкова, пресъздаващо последните дни от живота на монс. Евгений Босилков. Цялата събрана общност бе отново потопена в мрачната действителност от ноември 1952 г. Подвластни на силата на емоциите от

този разказ, като една духовна подкрепа прозвучала думите на отец Йоахим Рего: „Четиридесет мъченици - Евгений, Камен, Павел и Йосафат, чиито лица са изобразени на изрисуваните стъклца, които освещаваме днес, са примери да не се отказваме от засвидетелстването на Иисус в Пътя, Истината и

ИСТИНА
VERITAS

Брой 12 (1481)
декември 2013 г.

Рождество Христово

От стр. 1

ки времена, когато се изпълниха времената. Той стана в утробата на майката Емануил, т.е. „Бог с нас“.

Благоволи да приемем нашето слабо естество и да го съединим със Своята личност, когато „Словото стана път и живя между нас“ (Ин. 1, 14).

Стана по чуден начин това, което сме ние, без да престава да бъде онова, което винаги е бил.

Приемайки нашето естество, Той не изгуби Своето.

Няма да бъде достатъчно твърдението, че нашият Господ е Син на Блажената Дева Мария, че е истински и съвършен човек, ако не Го приемем като Човек от онзи корен, за който става дума в Евангелието.

Евангелист Матей пише рословието на „Иисус Христос, Син Давидов, Син Авраамов“ (Мт. 1, 1). Той следва реда на човешкото родословие във всичките му поколения - чак до Йосиф, за когото бе сгодена майката на нашия Господ. Когато прави преглед на поколенията, Лука стига до самия праотец на човешкия род, за да се види, че първият и последният Адам имат едно естество.

Ето какво казва свети Лъв Велики, папа: „Ако този нов Човек с път, подобна на нашата греховна път, ако бидейки единосъщен с Отца, не бе благоволил да стане единосъщен и със Своята майка; ако бидейки единствен свободен от греха, не бе присъединил към Себе Си нашето човешко естество, то цялата човешка природа щеше да остане пленница на игото на дявола. Ние нямаше да можем да участваме в славната Му победа, ако тази победа бе извоювана извън нашата природа. Вследствие на това чудно Негово участие в човешкото

ни естество за нас заблестя тайнството на Изкуплението, защото чрез същия Свети Дух, под чието действие се зачена и роди Христос, и ние, родените от пътска похот, ще се родим отново чрез духовно раждане. Затова евангелистът казва на вярващите: „Не от кръв, ни от похот пътска, нико то от похот мъжка, а от Бога се родиха.“ (Ин. 1, 13)

А ето какво казва свети Беда Достопочти: „На еврейски Иисус означава Спасител - име, което за пророците е означавало точно определено призвание. Затова с голямо желание да бъде зърнат Той са изпети тези думи: „Зарадва се сърцето ми в Господа; въздигна се рогът ми чрез мята Бог ... радвам се, поради спасението Ти“ (1 Сам. 2, 1). „Ще се радвам в Господа и ще се веселя в Бога на моето спасение“ (Авакум 3, 18).

И най-вече: „Боже, чрез Твоето име ме спаси“ (Пс. 53, 3), тоест тъй като се наречаш Спасител, прояви силата на името Си, като ме спасиш. Затова „Иисус“ е името на Сина на девицата, възвестено от ангела, за да е ясно, че Той ще спаси народа Си от греховете Му.“

Думата „Христос“ означава свещеническо и царско достойнство. В закона свещениците и царете са наречени „Христи“ - от „Хризма“, т.е. помазани със свещено миро.

Те са били знак на Оногова, Който, идвайки на света, като истински Цар и Първосвещеник е помазан с елей на радост повече от Своите подобни. От това помазване, т.е. от духовната Му благодат идва името Християнин.

Нашият Господ Иисус Христос, Който е Спасителят, благоволи да ни спаси от греховете. Той е Първосвещеник, Който ни помирява с Отца. Той е Цар, Който ни дарява вечно-

то Царство на Своя отец. Скъпи братя и сестри, Рождество Христово е събитието, което ние честваме с радост, събитие, за което се пригответяме през цялото предколедно време. Събитие, кое то ни призовава да се обрънем към Господ, нашия Бог. Да се завърнем при Бог, при Неговата безпределна мощ. Бог е абсолютното начало. Ето защо свети Йоан започва своето Евангелие с разказа за началото, за абсолютното начало, новото сътворение, чието начало е Божието слово.

Да размишляваме по този текст в деня на Рождество е също като да проповядваме с вяра, че този ден е един нов ден за нас.

Когато Словото стана път, Бог се отвори към света и го обнови, и освети отвътре.

Да благодарим на Бог, нашия Отец, който изпрати Своя син, за да ни изкупи и да ни извести, че ни приема за чада.

Бъди прославен, Отче, че ни изпрати Твоето слово на светлината, за да ни направлява в истината.

Бъди възхвален, Иисусе, за това, че прие нашата път, за да блесне Твоята слава в мрака на нашия живот.

Да благодарим на Блажена Дева Мария за нейното „Да“ на Господ, благодарение на кое то ни се даде Спасител.

Да благодарим на свети Йосиф, който послуша гласа на Господ и прие отговорността да бъде пазител на нашия Спасител.

А на всички вас, скъпи братя и сестри, които мечтаете за един свят, изпълнен с мир, любов и справедливост, вярвайте, че тази мечта може да се изгражда ден след ден с много вяра, любов и с най-малки прости жестове от всички нас.

Честито и благодатно Рождество Христово!

Начало В Стара Загора

От стр. 1

В неделя в Казанлък беше отслужена от монс. Христо Пройков благодарствена литургия, с която официално завършиха тържествата за новия храм.

Веселин КИСЬОВ

2 декември

Света Бибиана (Вивиана)

До нас не са достигнали сигурни източници относно житието на тази светица, на която през V век папа Симпліций посвещава базилика на хълма Есквилинио (един от 7-те хълма, на които се намира Рим - бел. авт.). Култът към нея обаче е доста жив може би благодарение на името й Вивиана, кое то в народната етимология се свързва с глагола „живея“ (vivere) и следователно е символ на живот, жизненост и духовно оцеляване. Всичко онова, което знаем за нея, е достигнало до нас чрез легендите.

Източниците разказват, че тя е родена около 347 г. в Рим и е станала жертва на християнските гонения при император Юлиан Отстъпник (361-363 г.), отказал се от вярата си и станал поддръжник на езичество то, който преследвал християнската вяра независимо от свободата на вероизповедание, обявена от император Константин през 313 г. Според тези източници за съдбата на светицата и за съдбата на Деметра да се отрекат от вярата си. Деметра умряла в затвора след изтезания, а Вивиана никакви заплахи за физическо страдание не можели да я разубедят. Тогава губернаторът сменил стратегията, опитвайки се да прельсти девойката с пътски съблазни и удоволствия, като за целта поверили Вивиана на една покварена сводница, експерт в любовните интриги. Девойката не изменила на християнските си добродетели и след като била подложена на множество издевателства, била завързана за стълб и жестоко пребита до смърт с камшик, чийто окончания били с оловни топчета. Четири дни след това издъхнала. Говори се, че храмът на хълма Есквилин е построен върху нейния гроб.

Паметта ѝ се почита на 2 декември.

Маргарита ВАСИЛЕВА

II Ватикански събор

Съборът - свеж въздух

Когато едно събитие свети със собствена светлина, какъвто е и Вторият ватикански събор, то означава, че генерира собствена такава - нещо, с което не могат да се похвалят онези, светещите с отразена светлина... Когато им изчезне източникът, те просто изгасват! Примери много: всевъзможни блъскави светски събития и награждавания с големи претенции, за които никой не си спомня дори след месец... Епохалните стъпки обаче, вдъхновени от Свети Дух, каквато е безусловно и стъпката на папа Йоан XXIII през далечната 1962 г., не спират да вълнуват и до ден днешен и да светят ярко на небосклона на християнството.

Може би у някого ще се по роди въпросът: „Нима 50-те години не са сложили отпечатъка на избледняването върху събора, не са го „състарили“ и отдалечили?“ Отговорът е категорично „Не“ и е очевидно, че пътят, по който е трябало да се върви, е именно този, защо

Нова пролет на Църквата

От стр. 2

в същото време към въпросите, вълнуващи хората от втората половина на ХХ век... Тези две двойки понятия Ecclesia ad intra - Ecclesia ad extra и самоутвърждаването на Църквата и диалога трябва постоянно да имаме предвид при изучаването на съборните документи и особено когато вникваме в духа, който ги животвори. Тези понятия помогнаха за формирането на съборната мисъл за Църквата и нейната роля в съвременния свят... Формулата Ecclesia ad intra - Ecclesia ad extra отговаря точно на това събитието, кое то в живота на съвременната Църква се изразява в съредоточаване върху собствената идентичност и отваряне за проблемите на света. В това отваряне към човечеството

Църквата, макар и да излиза извън себе си, всъщност не изоставя собствената си идентичност, не изгубва нищо от собствената си същност, защото навлиза във великите Божи дела, в делото на Сътворението и делото на Изкуплението в пълния им обхват. Защото всички хора са изкупени, а следователно и светът - във всичките му проявления, минали и настоящи. Пълното единство с делото на изкуплението се осъществява в двета аспекта ad intra и ad extra; и в двета Църквата открива пълнотата на своята същност и своята мисия.

„Смятам - завърши своето изложение монс. Болонек, - че си струва да помним за понятията Ecclesia ad intra - Ecclesia ad extra, т.е. самоутвърждаване на Църквата и диалог, когато четем съборните конституции, декрети и декларации. Тези понятия са като ключ за правилното разбиране на съдържанието и посланието на тези документи, които ни по-

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 12 (1481)
декември 2013 г.

На стр. 9

На стр. 9

Папа Франциск обнародва апостолическото наследство Evangelii Gaudium

На 26 ноември във Ватикан бе представен текстът на Апостолическото наследство Evangelii Gaudium (Радостта от Евангелието) на папа Франциск. Документът вече е исторически - не само поради неочеквано големия си обем, но и поради изключително богатото си съдържание. Той е от голямо значение и поради факта, че това е първият самостоятелен папски документ от този понтификат, доколкото енциклика Lumen Fidei, макар и издадена от името на папа Франциск, е в по-голямата си част дело на Бенедикт XVI. В него имамо нови идеи за реформа в Църквата, като в същото време той се опира на II ватикански събор и папите предшественици Йоан-Павел II и Бенедикт XVI. Предлагаме кратък обзор на апостолическото обръщение.

„Радостта от Евангелието изпълва сърцето и целия живот на онзи, които срещат Иисус“ - така започва Evangelii Gaudium, в което Светият отец развива темата за известяването на Евангелието в съвременния свят, като използва и приноса на последния синод на епископите, заседавал във Ватикан от 7 до 28 октомври 2012 г. по темата „Новата евангелизация за предаване на вярата“. „Бих желал да се обърна към вярващите християни - пише папата, - за да ги призовава към нов етап на евангелизация, белязан от тази радост, и да дам указания за пътя на Църквата през близките години.“ Той се обръща към всички кръстени с покана да носят Христовата любов на всички хора, намирайки се в непрестанно „състояние на мисия“ (25) и в противостоеие на „големия рисков на съвременната епоха - риска от изпадане в „уничието на индивидуализма“ (2).

Папа Франциск призовава да бъдат намерени нови пътища и творчески методи за известяване на Евангелието без изпадане в „скучни схеми“ (11) и посочва необходимостта от „пастирско и мисионерско обръщане, което не може да остави всичко, както си е“, а води до „реформа на структурите“, така че всички те да станат „помисионерски“ (27). Той споменава и за „обръщането на папството“, за да може то „повече да съответства на онзи смисъл, който Иисус Христос е пожелал да му придаде, както и на актуалните потребности пред евангелизацията“. Папата моли епископските конференции да дадат своя принос в развитието на „духа на колегиал-

ност“, който според него „все още не е осъществен докрай“ (32). Необходимо е да се проведе една „здрава децентрализация“ (16), както и да не бъде изпитван страх от преразглеждане на онези църковни обичаи, които „не са свързани директно със същността на Евангелието“ (43).

Папа Франциск пише за необходимостта да се държат „отворени вратите на храмовете“, за да не се сблъскват търсещите Бог „с хладните затворени врати“. Вратите на тайнствата също трябва да бъдат отворени за всички. Папата припомня, че Евхаристията „не е награда за съвършени, а щедро средство и храна за слабите. Тази убеденост води до пастирски последици, които следва да се разгледат с разум и безстрашие“ (47). Римският епископ подчертава, че предпочита да виджа Църквата наранена и мръсна от това, че е излязла на улицата, отколкото да е една Църква, за която е важно да бъде център, която се оказва затворена в един клуб на отбрани идеи и процедури. Ако нещо трябва да ни вълнува, според Светия отец, това е фактът, че много братя са лишиени от приятелството с Христос (49).

В посланието папата изброява и изкушенията пред пастите: индивидуализъм, криза на принадлежността, спад в усърдието (78). Най-голямата опасност произтича от прагматизма на църковното всекидневие, в което всичко изглежда сякаш противча нормално, а всъщност вярата угасва (83). Светият отец призовава да не се изпа-

9

ИСТИНА
VERITAS

Брой 12 (1481)
декември 2013 г.

Помогни на болен и самотен възрастен човек да получи грижа и разбиране в своя дом. Изпрати SMS с текст DMS CARITAS на 17 777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори.

Нека заедно помогнем на възрастните хора да изживеят старините си спокойно. В грижа и обич.

Защото СМЕ ХОРА!

Кампания на „Каритас“ в подкрепа на болни възрастни хора.
Подробна информация можете да прочетете на www.homecare.caritas-bg.org

жива на хората (95). „Опазили ни Бог от Църква, която зад духовната и пастирската завеса остава светска“ (97).

Римският епископ посочва многото вътрешни раздори в Църквата, породени от завист и ревност между общностите (98): „Кого тръгваме да евангелизирате при такова поведение?“ (100) - питат той.

Папата отделя внимание и на съвременната икономическа система, която - по думите му - е „несправедлива в корените“ (59). Тази система убива, тя поражда култура на отхвърляне от обществото (53). Той засяга феномени като корупцията, избягването на данъци, финансите спекулации и призовава Църквата да не остава в задния двор при борбата за справедливост (183). Отново припомня за това, че Църквата преди всичко се грижи за бедните, изброявайки многобройните форми на бедност и

несправедливост в света.

Специално внимание е отдeleno на диалога с православните братя, от които можем да се научим на „епископска колегиалност и съборност“ (246), и на диалога с ислама.

Последният раздел е посветен на „евангелизаторите на Свети Дух“ - тези, които „безстрашно се отварят за делото на Свети Дух“. Това са „евангелизатори, които се молят и работят“ (262). Накрая Светият отец призовава да не падаме духом пред осъждните резултати от евангелизацията, доколкото „плодовете често биват невидими, не се усещат...“ (279). Апостолическото обръщение завършва с молитва към Божията майка - Майка на евангелизацията: „Всеки път, когато се взирате в Мария, ние отново подновяваме вярата си в революционната сила на любовта и нежността“ (288).

По www.catholic-news.bg

II ватикански събор

Нова пролет на Църквата

От стр. 8

казват Църквата не само отвътре - неината Божествено-човешка структура, но също и отвън, когато се съсредоточава върху всеки важен и труден проблем на съвременния свят като върху свой проблем.“

В 11 ч. за „Идеята на Втория ватикански събор за откровението в светлината на словата на папа Йоан XXIII“ говори дон Джованни Гусмини от фондация „Йоан XXIII“ от Бергамо, Италия. Дон Джованни е преподавател по богословие и възпитател на семинаристите в семинария „Йоан XXIII“ в Бергамо. Той представи един изключително проникновен поглед върху идеите, дейността и приноса на папа Ронкали за инициирането на събора. Стремежът на този папа да обнови, да отвори прозорците на

Църквата за „свежия въздух“, който ще дойде отвън, от света, и ще влезе „нова кръв“ във вените й, бяха поднесени от лектора изключително увлечателно.

Следващият лектор, който направи изложение, беше г-н Тони Николов от Фондация „Комунигас“ - София, философ и университетски преподавател по философия. Г-н Николов говори за Жак Маритен и Пиер Тейар дьо Шарден и философията на събора.

След почивката за обяд програмата продължи в 15 ч. Лекция на тема „Към Втория ватикански събор - между традиция и обновление на Църквата“ изнесе д-р Кирил Карталов, кореспондент на Папския комитет за исторически науки.

Последната лекция беше на отец Паоло Кортези от общество на отците пасионисти, автор на книга за Йоан XXIII със заглавие: „Вълкът, мечката и агнето“. Свещеникът говори за „Семената на събора у младия Ронкали“ (вж. стр. 2). От неговото изложение пропилича задълбоченото изучаване на живота, кореспонденцията и душепастирската дейност на Анджело Ронкали като апостолически представител в България, Турция и Гърция.

В 16 ч. конференцията закри монс. Петко Христов, епископ на Никополската епархия. Той обобщи идеята на инициативата и подчертава, че тя се организира в рамките и по по-вод закриването на Годината на вярата.

Росица ЗЛАТЕВА

Съборът - свеж въздух

От стр. 8

то благодарение на него милиони хора по света се приближиха до Църквата и до Евангелието. Благодарение на новия богословски подход, възприет от Втория ватикански събор, бе превъзмогната средновековната учебна апологетика както относно методите, така и в тълкуването на темите, заложени в старите трактати, без да се нарушат по никакъв начин устоите на нашата вяра. Гигантска крачка, на която следващите поколения дължат благодарност. Истинското величие на този акт е в това, че привлече и върна отново милиони при Иисус и Неговото Евангелие.

Когато някъде трябва да направиш решителен завой по пътя си, е много важно новият път да е осветен! Именно така може да се опише образно важността на този събор - той освети иначе прекрасния път на Иисус, за да могат поколенията да си дадат сметка кол-

ко е той красив, обаятелен и жизненоважен за всяко човешко същество...

Впечатляващ е фактът, че всички, които се изказаха на тази конференция, като архиепископ Януш Болонек, апостолически нунций в България и в Македония, монс. Петко Христов, Никополски епископ, отец Страхилен Каваленов, дон Джованни Гусмини от фондация „Йоан XXIII“ - Бергамо, Италия, Тони Николов от фондация „Комунигас“, д-р Кирил Карталов - кореспондент на Папския комитет за исторически науки, отец Паоло Кортези, от Никополска епархия - все хора високо ерудирани, както представители на клира, така и светски лица, засегнаха теми, за които многократно е говорено, но независимо от това са все така неувяхващи, интересни, вълнуващи, увлекателни, пропити с живот. И как би могло да бъде другояче, след като те тупят с пулса на Онзи, Който

е вечно Неувяхващ и всъщност блика от всеки ред, Който единствен дава живот и сминал и Комуто единствено си струва да се посветиш! Така, както по своему ни призовава непрестанно и папа Франциск - да осмисляме всеки миг от нашия живот, всяка наша мисъл, радост, скръб с Иисус Христос и вярата в Църквата му.

И ще си позволя да завърша, цитирайки думи на Бенедикт XVI при откриването на Годината на вярата: „Вярата е път, който продължава през целия живот. Това се случва, когато се известява Словото Божие и сърцето се оставя да бъде моделирано от Любовта, която преобразява.“

Благодарим ви, скъпи Христови служители, за това, че поддържате Светлината, разпространявате я сред нас и ни водите и подкрепяте по пътя към Христос!

Маргарита ВАСИЛЕВА

Образът на свети Себастиан в изобразителното изкуство на Ренесанса

Свети Себастиан е изобразяван във всички епохи, но най-разнообразни и многобройни са изображенията му в Ренесанса.

Човекът като създание, напълно зависимо и подвластно на Бог, животът на което е изцяло в божийте ръце - една истина, възприета през Средновековието, е изцяло променена в Ренесанса. За пръв път след края на античната епоха се обръща внимание на човека като личност с достойнство, която има власт да променя действителността, в която живее. Обръща се внимание на човешката сестинност и на мястото на средновековния аскет, обладан от фанатизъм и страх от Бог, идва разумният хедонист, който вече не презира плътта, а търси хармонията между дух и тяло. Това ново себеосъзнаване на човека е ясно изразено с думите, вложени в устата на Бог, Който говори на Адам в трактата на италианския хуманист Пико де ла Мирандола „За достойнството на човека“. Авторът пише там така: „Аз те създадох същество не небесно, но и не само земно, за да можеш ти, чужд на стеснението, сам да станеш творец и сам да изковеш окончателно своя образ. Дадена ти е възможност да паднеш до степен на животно, но също имаш възможност и да се издигнеш до степен на богоподобно същество - изключително благодарение на вътрешната си воля...“¹

Като резултат от това разбиране за значимостта на човека в Ренесанса възниква интерес към анатомията на човешкото тяло. Та нали рисуването и извайването на образи предполага познание за плътта. Така Леонардо да Винчи създава своите етюди на части от тялото, майсторите живописци и скулптори опитват силите си в изображения на гола плът, като стремежът им е да бъдат максимално обективни и реалистични.

Във вечна светлина

„Когато настъпи вечерта, Иисус каза: „Да минем на другия бряг“

(Марко 4, 35)

**Отец Кирил
Дойчев**

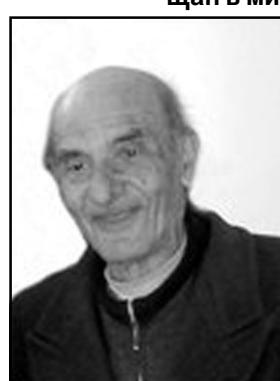
Роден е на 17 септември 1949 г. в с. Филипово, Ямболско. След завършване на средното си образование за кратко работи като касиер- счетоводител, след което от 1969 г. до 1974 г. се подготвя за свещеник в с. Покрован, Ивайловградско, при отец Велик Вичев. На 22 декември 1974 г. е ръкоположен за свещеник от епископ Методий Стратиев. Служи в селата Филипово, Присадец, Студена и други населени места. От 1992 г. е в с. Куклен (днес град).

Отец Кирил почина внезапно на 20 ноември 2013 г. Погребан е в кукленското гробище.

Бог да го прости!

**Отец Славчо
Бараков**

На 6 ноември на 90-годишна възраст почина отец Славчо Петров Бараков (pere Stanislas). Отец Славчо е роден на 30 април 1923 г. в Пловдив. Завършил френския колеж в Пловдив, а след това и Учителския институт в Пловдив. Владее френски, италиански и немски език. Преподава също български език, математика и география. Участник е във Втората световна война при разгромяването на 7-ма SS доброволческа планинска дивизия

„Принц Ойген“ в Югославия (14 октомври 1944 г.), за кое то е награден с орден за храброст.

След войната, през 1946 г., заминава за Франция, посвещава се в служение на Бог, като влиза в обществото на отците успенци. приема френско гражданство, като запазва и българското.

Като свещеник е изпращан в мисии в Алжир, Тунис и Мароко. Във Франция служи във Вилфранш, Мантон - Рокебрюн Кап Мартен, Монпелие, Марселия и други места.

Заради влошено си здравословно състояние през ноември 1989 г. се връща в България. Претърпява пет много тежки операции, а негови роднини в София се грижат до последно за него. Снабден със светите тайнства, умира на 6 ноември 2013 г. и е погребан в католическите гробища в Пловдив.

Бог да го прости!

Изборът за експериментиране в тази насока се пада на образа на свети Себастиан - един особено популярен светец за съветната епоха.

Библиографските проучвания сочат числото на над 2000 художници и скулптори, изобразили светеца.² В това число, разбира се, влизат не само изображенията от Ренесанса, но всички въобще, като тук трябва да се съобщи и фактът, че и до днес не е намалял интересът към образа на този светец. Без да се отклонявам от темата, само отбелязвам, че съвременното изкуство акцентира изключително на секуналното в изображенията. Примери за това са разкрасените фотографии на Пиер и Жил (1987-94), каубойският уестърн на американец Делмар Хей (1990), стилизиранят мексикански юноша на Карлус Сапруне (1995) и т. н.³

Но да се върнем в миналото. Още преди Ренесанса светецът е изобразен във византийски фрески от VI-IX в. Там се среща като зрял, брадат мъж, мускулест и груб с мъченнически венец в ръка,⁴ за разлика от ренесансовите образи, където преобладава представянето му като красив юноша.

Във Франкфурт - Музея на старата култура, се съхранява една южнонемска древна скулптура от 1520 г., където светецът е изобразен грозен и с криви крака, без всякаква идеализация, с изразено страдание на лицето.⁵

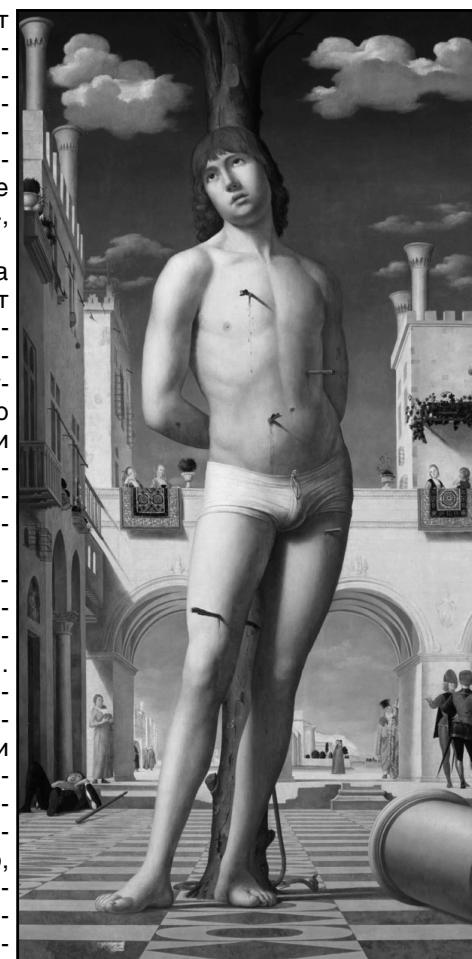
В епохата на Ренесанса е едва ли не задължително всеки уважаващ себе си творец-художник да опита да изобрази св. Себастиан. Някои даже

го правят повече от един път. В този списък се нареждат: Перуджино - който го рисува 8 пъти, Гуидо Рени - 5, Андреа Мантеня - 3, а от по-късните творци - Ван Дайк - 4, Гюстав Моро - 7.⁶

В образа на светеца майсторите влагат различен смисъл - като защитник от чумата, като спасяващ с чудо от смъртта, като християнски герой и мъченик, като въплътител на духовна красота, но и като съблазнител.

В XV в. италианските майстори по принцип го представляват като нежен юноша. Изобразен е от: Антонело да Месина, Марко Басайти, Джовани Белини, Антонио Болтрафио, Сандро Ботичели, Чима да Конеляно, Антонио Кореджо, Карло Кривели, Андреа дел Сарто, Франческо Франча, Бенвенуто Гарофало, Доменико Гирландайо, Джорджоне, Холбайн, Либерале да Верона, Филипо Липи, Лоренцо ди Креди, Андреа Мантеня, Ханс Мемлинг, Микеланджело, Пиетро Перуджино, Пиетро де ла Франческа, Антонио Полайоло, Джакомо Понтормо, Рафаел, Лука Синьорели, Содома и др.⁷

По-различни от общоприетите изображения са това на Паоло Веронезе от 1565 г. в черквата „Свети Себастиан“ във Венеция, където е представен като брадат мъж, вля-

Худ. Антонело да Месина

чен нанякъде, както и един от сеабестиановците на Тициан (1511-12) в черквата „Света Мария де ла Салют“ във Венеция, който е изрисуван с мустаци и малка брадичка. Покъсно - в барока, Рубенс го рисува като здрав, як, млад мъж с мустаци (1618).⁸

Свети Себастиан се представя обикновено с ръце, завързани на гърба, понякога повдигнати нагоре, като се открива видимост към уязвимото му тяло. Фигурата му е слаба, нежна, изящна. Композицията често е построена така, че зрителите сякаш го гледат отдолу. Обикновено светецът е завързан високо на стълб или на дърво, с препаска на гениталиите или с тесни гащета.

Така завързан високо в средата на картината го виждаме в творбите на Полайоло и Синьорели, като майсторите изследват страданията на човешката фигура в различни положения. Палачите са разположени странично, като всеки е в различна поза, която се повтаря огледално в съседния стрелец - впечатление за огледален образ. И все пак, погледнати от различни страни, позите изглеждат съвсем разнообразни. При Антонио Полайоло (1475 г., Национална галерия/Лондон) прекрасният гол юноша с вързани ръце и крака стои на ствола на частично разрушено дърво, възвисяващи се

над мъчителите си, с устремен към небето поглед. Мекото, с неразвита мускулатура тяло контрастира с мускулите ръце и крака на стрелците. Подобна съпоставка има и в творбата на Лука Синьорели.

Свети Себастиан на Содома (Джовани Антонио Баци, галерия Пити/Флоренция) въщност представлява хоругва за братството на св. Себастиан и Камолия в Сиена. На обратната страна е изрисувана Дева Мария със светци.⁹

Содома е един от най-значителните провинциални майстори в Италия през високия (зрелия) Ренесанс. Идва от Ломбардия, известно време работи с Леонардо да Винчи, но по-голямата си част от живота прекарва в консервативната и изтънчена Сиена. Усвоил прекрасно постиженията на високия Ренесанс, създава ефектно и красivo платно с благородна цветова гама, построено върху контраста на топли и студени тонове. Изкривеното и покрито с мъх дърво, на което е завързан прекрасният юноша, се явява като причудлив силует на фона на небето, уравновесяващо извицата на тялото на светеца. И все пак картина е по-скоро израз на външното - тя е лишена от строгата естетическа значимост и издава търсена на външна красота и сантиментална патетика.

Един от сеабестиановците на Пиетро Перуджино (Лувър/Париж) представлява идеализирано изображение на нежен юноша, отправил замечтан поглед нагоре на фона на спокойен безлюден пейзаж. Светецът е подпрян на колона в средата на картината, а действието се развива в прекрасно украсен коридор с колонада в арки. Картина е с ясен симетричен строеж с явно търсено емоционално въздействие.

Фигурата на свети Себастиан на Тициан, рисуван около 1570 г. (Ермитаж/Санкт Петербург), е разположена на тъмен фон с преобладаваща кафяво-жълтеника тонове, сякаш скоро ще се разрази страховита буря. Светецът стои в спокойна поза, пронизан с пет стрели, а погледът му е отпразен напред с учудено изражение.

Стрелите са многозначен символ - за смърт - например стрелите на Аполон, с които убива синовете на Ниобея, но също така и фалически символ, който прониква в тялото на жертвата; също и знак на любовта в ренесансовата поезия. Обикновено стрелите в тялото на Себастиан са три или пет, при Перуджино - само две, а при Джовани дел Бондо - много (картина е в катедралата на Флоренция, 1370 г.). Когато художникът изписва името си на стрелата, това е знак не само за авторство, но може да се счита и като обяснение в любов към персонажа - а оттук и хомоэротичен характер на творбата.¹⁰

(Следва)

Майя ХИЛДЕГАРД

Бележки: 1. и 9. Дмитриева, Н. А. Искусство Возрождения: в Краткая история искусств-очерки, 1969, Москва.

2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10. Кон, И. С. Образът на св. Себастиан и неговото възприятие - от интернет.

Молитвата на професора

Професор Матю се прибираше у дома от университета. На няколко метра от дома си се озова пред дуло на пистолет, насочено в главата му. А зад пистолета го гледаше маскираното лице на крадец, който му нареди да даде чантата и портфейла си. Професорът му даде желаното и крадецът изчезна в тъмнината.

Все още изплашен от неприятната случка, професорът седна на бюрото си и написа следната молитва:

„Господи, днес бях обран. Зная, че трябва да ти благодаря за много неща. На първо място ти благодаря за това, че никога преди това не съм бил обиран, а в свят като този това си е направо чудо. На второ място искам да Ти кажа „благодаря“ за това, че ми възеха само портфейла, който -

както винаги - съдържаше малко пари, и старата ми чанта, пълна с документи. Искам също да ти благодаря, Господи, за това, че с мен не бяха жена ми и дъщеря ми, които щаха много да се изплашат, както и за това, че сега не трябва да плачат за мен. И най-сетне, Господи, бих искал да ти благодаря по специален начин за това, че бях обраният, а не крадецът!“

За да се премахне злото по света, би било достатъчно да решим никога да не бъдем първопричината за него!

Винаги ценни

Водещият конференцията започна своето изказване, размахвайки зелена банкнота от 100 евро.

- Кой иска тази банкнота от 100 евро? - запита той.

Много ръце се вдигнаха във въздуха, но водещият поясни:

- Преди да я дам някому,

трябва да направя нещо.

Започна да я мачка със сила, после отново попита:

- Кой все още я иска?

Ръцете отново се издигнаха във въздуха.

- Ами ако направя така? - и той захвърли банкнотата към стената, а когато падна на земята, започна да я тъпче с крака. После я показа отново на аудиторията - тя вече беше мърсна и в окаян вид.

- Има ли някой, който все още я иска?

Както преди ръцете се вдигнаха във въздуха. Колкото и да беше окаян видът, банкнотата не бе загубила нищо от своята стойност.

Много пъти в живота сме ранявани, мачкани, измъчвани и обижданi, но за Бог ние винаги си оставаме ценни. Ако желаем да си възвърнем изгубеното спокойствие, трябва от време на време да си припомняме тази истина.

Подготви

Маргарита ВАСИЛЕВА

Четвъртият мъдрец от Изтока

Вероятно познавате разказа за тримата мъдреци от Изтока, известни като тримата царе, които след като видели една звезда, тръгнали след нея чак до Витлеем, за да поднесат своите дарове на Детенцето Исус.

А чули ли сте за четвъртия мъдрец, който също тръгнал след светлината на онази чудна звезда, но не стигнал заедно с братята си до Детенцето? Чували ли сте за неговото пътешествие и опити, за неговите неуморими дългогодишни търсения, за неутешимата му тъга и за победата, която го споделила в момент на крайно съмнение?

Ще ви разкажа неговата история. Събрах я из откъси на сънища, подслушани в храма на човешкото сърце.

Това се случило по времето, когато властвал император Август, а Ирод управлявал Йерусалим. Тогава в планините на Персия живеел един човек - маг (учен), наричан Артабан. Той живеел в областта Медем, а домът му бил в гр. Екбатан, съвсем близо до царската съкровищница.

Артабан се уговорил с братята си - маговете Каспар, Мелхиор и Балтазар, да тръгнат заедно за Йерусалим, за да приветстват новородения цар на Израил. За целта той продал къщата си и цялото си имеение и от получените пари купил три скъпоценни камъка: сапфир, рубин и бисер, за да ги поднесе в дар на царя.

Артабан, магът на град Екбатан, препускал на кон с всички сили... През равнината Нисеан, известна със стадата диви коне, през плодородните полета на Конкабар, през планини и долини... Препускал през смокинови градини, оризови полета, топлови горички... Дори столицата на партийските царе не могла да го спре. Разливите на Тигър и Ефрат не били препятствие за него. Най-после след десет дни на мъки и терзания венчера спрял пред стените на Ва-

вилон.

Вазда, конят му, паднал от умора. Артабан също усещал, че силите го напускат, но не можел да се задържи в града, защото до светинята на Седемте сфери имало още три часа път. Тъй че тръгвало да събере последни сили, за да стигне до посоченото място преди полунощ.

Съвсем близо до Вавилон се простирала голяма пустиня, по която тук-там се виждали малки оазиси, сякаш острови в пясъчен океан. Тъкмо минавал през едно от тези островчета, Вазда намалил темпото. Колкото повече навлизал в сянката на палмите, толкова по- внимателно стъпал и толкова повече изпитвал страх. Наоколо царяла гробна тишина, нито едно листо не шумяло, нито една птица не мърдала в клоните. Вазда пристъпвал леко и предпазливо с наведена към земята глава. Внезапно изпръхтал уплашено и спрял.

Наблизо пред него лежала на земята някаква тъмна фигура. Артабан скочил от коня и се навел над загадъчната фигура. Това бил човек, облечен в дрехи, slab и изтощен. На лицето му личали следи от съмртоносната треска, която се ширела из цялата околност и която очевидно го била повалила. Артабан го хванал за ръката, но тя била студена като на труп, а когато я пуснал, тя паднала безжизнена на гърдите на болния.

„Трябва да побързам по пътя си“, помислил Артабан и се обърнал към лежащия на земята човек, оставяйки го на произвола на съдбата, която очаква всички, които паднат сред пустинята. Хиени и лешояди ги дебнат, за да си устроят пустинна гощавка, а вярът ще погребе бели, чисти кости в пясъка, тъй че и следа няма да остане от тях. Внезапно от устата на болния се проронило отчаяно стенание и с последни усилия ръката му хванала Артабан за мантията. Сърцето на Артабан спряло от страх - не толкова заради болния, колкото заради мисълта, че ще закъсне. Нали не може да остане, за да спасява непознат бедняк, чийто живот свършвал и без това...

Ако пристигне със закъснение в Борсипа, Каспар, Мелхиор и Балтазар ще помислят, че се е отказал от експедицията, и ще

тръгнат без него. Но ако остане тук и се опита да спаси този човек, дали да прекрати това свято пътуване само за да даде гълтка вода на умиращия?

„Боже на истината, Боже на милосърдието, покажи ми пътя, защото съм слаб и сляп“, молил се в този час Артабан. И се видяло, че Бог е чул молбата му и му посочил пътя - Артабан се навел над болния, взел го на ръце и внимателно го пренесъл на края на оазиса, където било малко по-светло. Тук свалил леко чалмата му, развързал стегнатия на кръста му пояс, донесъл вода от близкото изворче и намокрил сплоочията и устните на болния. След това извадил торбичката с лекарства и дал на болния да пие няколко капки. Минавали часове, но Артабан не преставал да се грижи за непознатия. Усилията му не останали напразни. След известно време болният отворил очи и погледнал Артабан в пълно съзнание.

- Кой си ти? - попитал той. - Какво те склони мене, горкия, да връщаш към живота?

- Аз съм Артабан, магът от град Екбатан. Пътувам за Йерусалим да намеря новородения цар еврейски, който трябва да стане Спасител на света. Не мога да остана тук по-дълго, защото керванът ме чака в Борсипа. Ето ти хляб и вино, те са единствените ми припаси, а тук има билки, които ще ти помогнат да оздравееш. Като заяниш, стани и тръгни за Вавилон. Там ще намериш евреи, които ще ти помогнат.

Старият евреин слушал тези думи със затаен дъх. Най-после вдигнал главата си и омаломощената, трепереща ръка и казал:

- Нека Бог на Авраама, Исаака и Иакова благослови всички твои крачки. Нека Неговият мир бъде с тебе! Аз, беднякът, нито не мога да ти дам като отплата. Само това ще ти кажа: Месията, Когото търсиш, не се роди в Йерусалим, а във Витлеем Иудейски. Така са предсказали нашите пророчи. Иди и нека Господ бди над тебе, защото прояви милосърдие към болния.

(Следва)

Хенри ван ДАЙК
Превод от полски,
из „Християнски легенди“

трябва да направя нещо.

Започна да я мачка със сила, после отново попита:

- Кой все още я иска?

Ръцете отново се издигнаха във въздуха.

- Ами ако направя така? - и той захвърли банкнотата към стената, а когато падна на земята, започна да я тъпче с крака. После я показа отново на аудиторията - тя вече беше мърсна и в окаян вид.

- Има ли някой, който все още я иска?

Както преди ръцете се вдигнаха във въздуха. Колкото и да беше окаян видът, банкнотата не бе загубила нищо от своята стойност.

Много пъти в живота сме ранявани, мачкани, измъчвани и обижданi, но за Бог ние винаги си оставаме ценни. Ако желаем да си възвърнем изгубеното спокойствие, трябва от време на време да си припомняме тази истина.

Раздел втори

Седемте тайнства на Църквата

Глава трета

Тайнството брак

Бракът, управляван от греха

1607 Съгласно вярата тези раздори, които ние констатираме с болка, не произлизат от природата на мъжа и на жената, нито от природата на техните отношения, но от греха. Съзване с Бога, първородният гръх има като първа последица разрыв на изначалната общност между мъжа и жената. Техните отношения се изопачават от взаимни обвинения (вж. Бит. 3, 12); тяхното взаимно привличане, личен дар на Създателя (вж. Бит. 2, 22), се променя в отношения на господство и страсть (вж. Бит. 3, 16), прекрасното призвание на мъжа и жената да бъдат плодоносни, да се размножават и да владеят земята (вж. Бит. 1, 2) е обременено с мъки при раждането и припечелването на наследния хляб (вж. Бит. 3, 16-19).

1608 При все това редът на сътворението съществува, макар и тежко объркан. За да излекуват раните на греха, мъжът и жената имат нужда от помощта на благодатта, която Бог в своята безкрайна милост никога не им е отказвал (вж. Бит. 3, 21). Без тази помощ мъжът и жената не могат да успеят да осъществят единството на своя живот, за който Бог ги е създал „в началото“.

Бракът в педагогията на Закона

1609 В своето милосърдие Бог не изостави човека грешник. Страданията, които следват греха, „родилните болки“ (вж. Бит. 3, 16), трудът „с пот на лицето“ (Бит. 3, 19) представляват също и лекарство, което ограничава вредите на греха. След падението бракът спомага за победата над затварянето в себе си, егоизма, търсенето на собствено удоволствие, за отварянето към другия, за взаимна помощ, за събърдане.

1610 Моралното съзнание за единството и нeraстрогваещостта на брака се е развивало под педагогиката на Старозаветния закон. Полигамията на патриарсите и царете все още не е изрично отхвърлена. Обаче законът, даден от Мойсей, предвижда жената да се закрия от своееволното господство на мъжа, въпреки че и тя носи - според Словото на Господа - следи от „жестокосърдието“ на мъжа, поради което Мойсей е позволявал да се напусне жената (вж. Мат. 19, 8; Втор. 24, 1).

1611 Като виждаха Завета на Бога с Израил под образа на една изключителна и върна брачна любов (вж. Ос. 1-3; Ис. 54, 62; Иер. 2-3; 31; Иез. 16; 23), пророците подготвиха съзнанието на Избрания народ за едно задълбочено разбиране на единството и нeraстрогваещостта на брака (вж. Мал. 2, 13-17). Книгите на Рут и Товит дават вълнуващи свидетелства за възвищения смисъл на брака, на верността и нежността на съпрузите. Преданието винаги е виждало в „Песен на песните“ уикален израз на човешката любов, доколкото е отражение на любовта на Бога, любов, „силна като смърт“, която „големи води не могат угаси“ (Песен на песн. 8, 6-7).

Бракът в Господа

1612 Брачният завет между Бога и неговия народ Израил е подготвил Новия и Вечен завет, в който Синът Божи, като се въплъти и даде Своя живот, по известен начин обедини цялото човечество, спасено от Него (вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 22: AAS 58 (1966) 1042), като подготви така „сватбата на Агнец“ (вж. Откр. 19, 7 и 9).

1613 На прага на обществения Си живот по искане на Своята майка Иисус дава Своето първо знамение по времето на едно сватбено тържество (вж. Иоан. 2, 1-11). Църквата придава голямо значение на присъствието на Иисус на сватбата в Кана. Тя вижда в това потвърждение, че бракът е добро, и известява, че оттук нататък той щ

Светият отец свиква консистория през февруари 2014 г.

Папа Франциск обяви в края на октомври, че свиква на 22 февруари консистория за избор на нови кардинали. Директорът на Ватиканския пресцентър отец Федерико Ломбарди съобщи, че преди това - на 17 и 18 февруари, ще се проведе третата среща на групата от осем кардинали, назначена от папата за реформа в курията, а на 24 и 25 февруари ще се състои среща на Съвета на епископския синод. „Папа Франциск реши навременно да информира за своето решение, за да даде възможност на кардиналите, идващи от различни части на света, да изгответят програмата си съобразно насрочената консистория“, каза отец Ломбарди. Преди нея ще се проведе и среща на т.н. Съвет на 15-те, който се занимава с финансово-икономическата реформа във Ватикан.

Десет причини за необходимостта от изповед

Папа Франциск предизвика буря на изповеди в Рим и околността, пише [catholicreview.org](#). Архиепископ Рино Физикела, председател на Папския съвет за новата евангелизация, каза, че многократно е чувал свещеници да казват колко много хора идвали на изповед и че мнозина, които отдавна не се били изповядвали, се почувствали докоснати от думите на папата. Четирите папски базилики и черквите в околностите на Ватикан са пълни с хора, които питат за изповед и молитва особено в сряда, когато са генералните аудиенции, и в неделя - на молитвата Ангел Господен, казва рентент на Апостолическата пешитенция монс. Кшишоф Никиел пред Радио Ватикан.

Ето някои от паметните изказвания на папа Франциск за изповедта:

1. Изповедта помага на хората да се засрамят от това, което са правили погрешно, и ги обгръща с Божията любов, така че да знаят, че им е простено и че могат да излязат укрепени в битката (на живота), за да избягват в бъдеще грешка.

2. И ако някой - било то миранин, свещеник или сестра - отиде на изповед и се промени, Господ проща. А когато Господ проща, Той забравя. Това е важно (към репортери на 28 юли 2013 г.).

3. Изповедалнята не е химическо чистене, един вид бизнес, който просто премахва петната от греха.

4. ...когато вратата започне малко да се затваря заради нашите слабости и грехове, изповедта я отваря отново.

5. Не мога да бъда кръстен два пъти, три пъти или четири пъти, но мога да отида на изповед, а когато отида на изповед, подновявам тази благодат на Кръщението (генерална аудиенция, 13 ноември).

6. Изповедта не е стая за мъчения, където ще ти четат конско.

7. Изповедта е среща с Исус, Чието милосърдие ни мотивира да направим нещата по-добре.

8. Тя не е сеанс при психиатъра, пренебрегващ въпроса за греха, или духовен e-mail до Бог, отбягващ срещата лице в лице с Господ посредством свещеника.

9. Честното и смилено признаване на собствената слабост - да имам парченце от сатаната в пътта си - показва, че мощта на избавлението идва от Бог, а не от самия мен (утринна проповед на 14 юни 2013 г.)

10. Изповедта ще прослави Бог, защото аз, грешникът, съм бил спасен от Него, Който винаги чака и винаги проща с нежност.

По www.catholic-news.bg

Папата: Не мога да си представя Близкия изток без християни

В четвъртък, 21 ноември, папата се срещна във Ватикан с патриарсите и архиепископите на Източните католически църкви. Светият отец изрази дълбокото си уважение към духовното наследство на християнския Изток и изтъкна, че единството с епископа на Рим, плод на самостоятелен избор

за редица Източни църкви, е истински дар на Светия Дух. Папата призова към укрепване на връзките на единството между епископите, свещениците и вярващите.

По време на срещата той обърна внимание на необходимостта от прозрачност в управлението на църковната собственост и отзивчивост към нуждите на хората. Според него за постигането на тези цели би трябвало да помогне принципът на синодалността, който е отличителна черта за Източните църкви. Светият отец помоли йерархите да се

Божи трубадур - францисканец

Световните информационни агенции и медии съобщават: на музикалния небосклон се появява нова суперзвезда - 35-годишният францискански монах Александро Брустенги.

Александро е роден в Перуджа във френско-италианско семейство. Певческият му талант се проявява още на 6 години - пее всички стари и нови шансони и канционети, народни, религиозни и класически песни. До 14-годишна възраст изучава и свири на пиано, орган, пее в училищни хорове. Учи музика. На 18 години постъпва в манастира Порциункула в Асизи - изучава философия, богословие и музика заедно със 70-те монаси-студенти. В местния хор участва като солист и ангелският глас му донася прозвището „Гласът на Асизи“. Хорът обикаля Италия, Франция и други страни...

След като дава временни обети, Александро напуска манастира и тръгва „по света да прави музика“. Две години пее в храмове, на естради и сцени, но усеща някаква празнота. Една нощ тайнствен глас му прошепва: „Върни се при събратята си!“

Пред игумена на манастира певецът заявява: „Бог ме връща при вас.“ Приет е много дружелюбно. По това време францисканският орден организира юбилейни тържества и

в програмата е включен и хорът с участие и рецитали на Гласа на Асизи - Александро. На тържествата край близката гора присъстват хиляди богохолци от Италия и съседни страни. Всички очакват изпълнението на хора и най-вече Гласа на Асизи. Когато Александро запява божествената „Ave Maria“ от Шуберт, хилядното множество сияе и трепне от тайнствен възторг. Мълвичи се, че орляк птици веднага накацаат по съседните дървета - да слушат ангелската песен. След изпълнението, множеството избухва в екзальтирани аплодисменти. Бивша учителка по музика на Александро трудно си пробива път до него, прегръща го, целува го и високо заявява: „Tu sei un angelo-trovatore di Dio“ (Ти си ангел, Божи трубадур). **Петър КОЧУМОВ**

На другия ден учителката се обажда на продуцента Майк Хиджис - шеф на известно лондонско музикално студио. По негово настояване веднага извикват Александро и няколко дни правят записи. След време той ще заяви „Настипи звездият миг.“ Резултатите са впечатляващи - бързо са разпродадени първите 200 хиляди компактдиска, касетки и албуми. След месец Александро е отново в студиото. На сбогуване Майк Хиджис му казва: „Ти не си звезда, а суперзвезда!“

Приходите от продадените записи надвишават стотици хиляди евро, според някои вече са достигнали дори един милиард евро. По този повод един италиански журналист пита Александро: „Ти вече си много богат, мултимилионер. Какво ще правиш с тези милиони?“ Александро му отговаря: „Не съм богат, беден съм и нямам нужда от пари. Дал съм обети за бедност по призыва на основателя на нашия орден свети Франциск. Милионите, които печеля, предавам на нашия орден, на Католическата църква за благотворителни дела по целия свет. А гласът ми е дар Божи, с него възвествявам и възвеличавам Божието царство като небесен, Божи трубадур.“

Архиепископът на Москва: Срещата между папа Франциск и патриарх Кирил става все по-близка

„Липсата на покана от страна на руския президент Владимир Путин за среща между папата и Московския патриарх не е изненада, тъй като нейното провеждане не се нуждае от посредничеството на политиката. Сега обаче за нея има повече надежда, отколкото преди.“ Това каза католическият архиепископ на Москва монс. Паоло Пеци, коментирайки срещата във Ватикан между папа Франциск и руския президент Путин. Архиепископът подчертава, че не е имало предпоставки за покана, но въпреки това, „чрез президента Путин патриарх Кирил изпрати своите поздрави и пожелания на папа Франциск. Много ясно бе казано, че срещата между папата и пат-

риарха няма да бъде тема на разговорите между Светия отец и Путин. При други обстоятелства по-рано бе изтъкнато недвусмислено, че тази среща не се нуждае от политическо, културно или от друго естество посредничество. Между Москва и Рим съществуват междуцърковни отношения, които не се нуждаят от посредници. Струва ми се, че

онези, които са имали някакви очаквания, може би погрешно са възлагали своите надежди“.

Според монс. Пеци „това не означава, че визитата на руския президент при папата не е била от полза“. Наскоро митрополит Иларион, председател на отдела за външни отношения на Московската патриаршия, спомена за възможна среща между Римския епископ и патриарх Кирил, която може да се проведе в трета страна. По този повод архиепископ Пеци каза, че „днес има по-голяма готовност за нейната подготовка. И този нов факт е вследствие на срещата между митрополит Иларион и папа Франциск“. **Roma**